

# KATOLIŠKI MISIJSKI



# LAS MISIONES CATOLICAS

ABRIL

1975

APRIL

# MENSAJE A LOS MISIONEROS

## DE LA SAGRADA CONGREGACION PARA LA EVANGELIZACION DE LOS PUEBLOS

(Continuación)

Conocemos bien las dificultades de la actividad misionera que hoy más que nunca exige prudencia, humildad, espíritu de servicio y de diálogo.

Pero, hoy como ayer, la Iglesia necesita la vocación misionera, tanto para abrir nuevos campos de apostolado entre los no-cristianos, como para ayudar a las Iglesias jóvenes a crecer y a desarrollarse.

No podemos olvidar que dos terceras partes de la humanidad ignoran todavía el Evangelio, después de dos mil años de su primer anuncio.

Deseamos vivísimamente que el ejemplo de los misioneros católicos, que van a ofrecer al mundo el Evangelio y la ley del amor de Cristo, sea para los cristianos un estímulo para una auténtica reconciliación con Dios, tan deseada por el Santo Padre con ocasión del Año Santo.

Además, el pensamiento de que el misionero no parte en su propio nombre, sino como representante de toda la Iglesia, le obliga a una creciente generosidad hacia ella.

Por esto, el sagrado dicasterio se propone renovar sus esfuerzos para solicitar de todos los fieles su interés, su oración, su sacrificio y su generosidad material en favor de los misioneros y de sus institutos.

Por eso, las Obras Misionales Pontificias que dependen directamente de nuestro dicasterio, serán renovadas y potenciadas para que sean, como desea el Concilio, "el principal instrumento del pueblo de Dios para una cooperación de signo universal, más consciente, más profunda, más proporcionada a las exigencias espirituales y materiales de la evangelización misionera".

Estad seguros, queridísimos misioneros, de que no estáis solos en vuestro arduo apostolado.

La Iglesia os acompaña con su admiración, con su amor, con su oración.

Vuestras preocupaciones, vuestras penas, así como vuestras alegrías, son también las suyas, son las nuestras, de todos nosotros, miembros de esta Congregación para la Evangelización de los Pueblos.

¡Que la bendición de Dios descienda sobre vosotros!

(Del L'Osservatore Romano, 14 de abril de 1974.)



# KATEDRALA SREDI REVŠČINE

V devetnajstem in dvajsetem stoletju so misijonarji v mnogih misijonskih deželah zgradili mogočne misijonske centrale. Če jim ni še bilo jasno, da imajo misijonski narodi svoje čutenje, svoje lepотно vrednotenje, so navadno vse to gradili tudi v evropskem slogu. Tako so nastale mnoge psevdogotske katedrale ali vsaj mogočne stavbe, čeprav brez posebnega sloga. Poleg njih solidne hiše za misijonarje, šole, bolnice – prava misijonska mesta. Koliko truda in ljubezni je bilo vloženo v vse to. Koliko denarja, nabranega v krščanskih deželah. In vse to z dobrim in najboljšim namenom: graditi mlado Cerkev.

Na dnu duš domačinov pa je zorelo spoznanje: tujci so bogati. Še celo v kristjanih, kaj šele poganih je tlelo nerazpoloženje „ponižanih in razžaljenih“. Česar si oni niso mogli ustvariti, so jim dali tujci. Ne pomislijo, da je vse to bilo napravljeno zanje, da bo ostalo njihovo. Čustva imajo pač svoja pota. In danes je marsikje tak spomenik misijonske dejavnosti kamen spotike.

Sicer pa je usoda mogočnih katedral tudi v Evropi in Ameriki podobna. Vedno bolj postajajo muzeji, krasni spomeniki vernosti in kulturne zmogljivosti preteklih stoletij. A so marsikje prazne.

Cerkev pa se gradi iz živih kamnov. Mala občestva so rasla po domovih, ko so začeli z evangelizacijo apostoli. Šele v srednjem veku je triumfalistični duh prevzel krščanske vrste. Danes se povračamo v praprščansko miselnost. Življenje krščanskih občin postaja važno, ne več kamen in marmor. Tudi v krščanskih deželah nastajajo manjše, skromnejše cerkve, a te bolj pogosto nasejane. Še bolj za misijonske dežele zagovarjajo to misel: veliko skromnih cerkva, ki bodo služile morda celo več namenom, a v njih bodo rasla živa občestva mladih krščanskih Cerkva.

Tudi za še tako majhno stvar je potreben denar. Tudi za skromne cerkve in skromne šole, kaj šele za gimnazijske ustanove in univerze in sodobne bolnice. A misel je druga: graditi je treba toliko, kolikor je potrebno za zdravo rast mladih Cerkva. Ne za prestiž, ne za ponos, ampak v službi misijonskih narodov naj bo vse. In čim bolj bo prilagojeno okolju, tem bolj bo odpadel neprijeten pomislek: tuje bogastvo. Zato moderni misijonar mora z vsem, tudi z misijanskimi poslopi postati vsem vse – torej revnim revež tudi sam. Samo, da se zida notranja zgradba, da se oblikuje po evangeliju mlada krščanska občina.

F. S.

# TRETJIČ NA KITAJSKO

Vsako nedeljo se 200 milijonov mladih Kitajcev vežba v orožju. Zakaj? Kitajci se vsak dan bolj zavedajo, da so največji narod na svetu. Na samem celinskem kitajskem ozemlju, ki meri 9 milijonov in pol kvadratnih kilometrov, živi 730 milijonov ljudi. Le 18 % jih živi v mestih, od katerih je največje trgovsko mesto šanghaj. Vsi drugi živijo na deželi. Dasi je le 11 % kitajske površine obdelane, pridelajo Kitajci ogromno riža in tudi že drugih žitaric.

Kitajci gledajo v bodočnost. Že so stopili v vrsto Združenih narodov. Poleg Amerikancev in Rusov postajajo največja sila sveta. Zato se 200 milijonov mladih ljudi pripravlja na boj. Marksistični nauk, ki je prišel v Rusijo in iz nje na Kitajsko iz Zapada, ki zdaj trepeta pred enim in drugim kolosom, je na Kitajskem dobil nov obraz: maoizem. Ni le socialni nauk, je svojevrstna religija, ki gradi novega kitajskega človeka.

Cerkev se dobro zaveda položaja. Toda je trenutno brez moči.

Ko se je odprl Evropi širen svet, je tudi Kitajska dobila misijonarje. Bila je prva velika misijonska doba v 17. stoletju. Riccijeva doba. Edinstveno bo ostalo v zgodovini, s kakšno gorečnostjo so šli tedaj misijonarji v neznani kitajski svet, s kakšno bistrino duha so nekateri zagrabili za misijonsko vprašanje. Upravičeno je Cerkev sanjala o krščanskem kitajskem kraljestvu. A nastal je tragični boj za obredna vprašanja, boj med misijonarji samimi. Zaostri se je do nemogoče ostrine in izzval odpor pri Kitajcih samih. Prvi veliki misijon je propadel.

Če danes gledamo nazaj, se nam zdi nekaj nemogočega. In vprašanje: kaj bi bilo danes s Kitajsko, če bi tedaj misijon obstal in uspel, ali ne bi bila Kitajska obenem z Indijo danes močna katoliška dežela, to vprašanje ostane še vedno odprto. In kdo bi mogel nanj odgovoriti?

Od tedaj je bil misijonarjem vstop prepovedan. Kar se jih je splazilo kradoma na kitajsko zemljo, so morali delati zelo previdno in so tudi bili vedno izpostavljeni mučeništvu.

Prišel je čas kolonij. Nov čas za misijonsko dobo. Ko je Kitajska sklenila pogodbo s Francijo, so s kolonialnimi oblastmi prišli misijonarji. Celó v revolucionarnih časih, ko so Francozi doma zapirali samostane, preganjali Cerkev, so na Kitajskem ne le ščitili, ampak tudi finančno podpirali misijonarje. Francoski prestiž! Poldrugo stoletje je trajala ta druga misijonska doba. Uspehi so bili krasni, ne toliko morda statistično (katoličanov je bilo ob koncu druge svetovne



vojne 4 milijone), ampak glede na vpliv. Tudi notranje se je misijon začel osveščati, prebujati, se otresati kolonializma, si nadevati kitajski obraz. Koliko upov! Ko bo druge svetovne vojne konec, bo kitajski misijon zacvetel.

Druga svetovna morija je šla v zgodovino, nad Kitajski misijon pa druga velika katastrofa. Od severa proti jugu so vdirali kakor poplava komunisti in zasedli celo kitajsko celino. Po pogodbi je ostal Hongkong (samo do leta 1997) kolonialni otok in podobno Makao. Kakor po velikem brodolomu se je nekaj misijonarjev umaknilo na kitajski otok Formozo, kjer se je začelo lepo misijonsko delo. A otok sam ostaja problem. Če bi Cerkev danes hotela s Kitajsko kakršnokoli diplomatsko pogodbo, bi bil po sredi otok Formoza, kakor je bil, ko je bila Rdeča Kitajska sprejeta v Združene narode.

Nastal je molk trpljenja.

Novice iz Kitajske so večinoma poročila mesečnih ali štirinajst-dnevnih potnikov. Kdo se more zanesti na taka poročila? Četudi povedo samo to, kar vidijo, ne morejo dati prave slike o Cerkvi na Kitajskem.

Najbolj zanesljivo je poročilo: obstoji od vseh cerkva ena sama: diplomatska cerkev v Pekingu. Vse je izginilo s površja kitajske zemlje. Nekdanje misijonske cerkve so skladišča, zabavišča ali karkoli. Uradne Cerkve ni, dasi je svoboda vere uzakonjena tudi na Kitajskem. In kdo more reči, da se bo Kitajska intenzivnemu misijonskemu delu odprla prej kot v petdesetih letih?

In vendar, prišel bo čas tretje misijonske dobe.

Poznavalci kitajskega misijona in današnjega položaja trdijo, da se je na ta tretji misijon treba pripraviti. Piero Gheddo iz Milana celo trdi, da ni bolj potrebnega misijonskega dela, kot je to.

Protestanti se tega morda bolj zavedajo kot mi. V zadnjih letih so ameriške protestantske cerkve poslale na Kitajsko že 1.500 svojih ljudi na ogled. Katoličani moremo naštetih le kakih deset duhovnikov, ki so zadnje čase obiskali Kitajsko.

Kaj pa sploh moremo storiti? Velika in lepa priložnost se nudi v kitajskih kolonijah. Gotovo je eden najvažnejših misijonskih področij Hongkong. Pa tudi drugod, kjerkoli po svetu so kitajske kolonije, je dana krasna prilika za misijonsko delo. In tudi lepo uspeva. Sredi teh kolonij bi bilo treba ustanavljati centre za študij moderne Kitajske. Kitajski človek postaja resnično nekaj povsem novega. Vprašanje religije sploh je potisnjeno v kot. Ni dvoma, da stari ljudje „nove učenosti“ sprejeti ne morejo. A njim ne ostane drugega kot molk. Mladina pa gre za svojim idolom Maom in ustvarja generacijo, ki bo povsem drugačna, kot je bila v predvojni dobi.

Temu novemu človeku bo treba prinesiti evangelij. Zato je najprej potrebno poznanje. Tretja misijonska doba potrebuje Riccijev.

Krščanska literatura v spremenjeni kitajski pisavi, ki je v Rdeči Kitajski že sprejeta in bo ves mladi rod v njej izšolan, se mora šele pripraviti. Na Formozi se opravlja veliko tovrstnega dela. A mnogo je že prepoznih. Na primer, kako bi gradili krščanski nauk na Konfucejevi naravni etiki. Časi gredo hitro naprej. In rod, ki bi ga dohitel novi, tretji misijon, ne bo imel o Konfuceju nobene prave predstave, najmanj pa spoštovanje do njegovega nauka.

Če bo kdo mogel na Kitajsko nazaj, bodo to Kitajci sami. Posebno tisti, ki študirajo v Evropi in Ameriki. Samo na severnoameriških univerzah je tisoč kitajskih profesorjev in 20.000 kitajskih študentov. Mnogi od teh bodo mogli iti nazaj in bodo morda že v bližnji bodočnosti šli. Kolikega pomena, kakšna bo njihova miselnost.

P. Ladany, ki je morda najbolj globoko posegel v to vprašanje tretjega misijona, pravi, da bo največji problem bodočih misijonarjev, kako naučiti novega kitajskega človeka ljubiti. Učiti ga bo treba z zgledom in besedo. Kakšna odgovornost vsega krščanskega občestva po svetu, če ni zmožno z življenjem pričati ljubezen – že danes. Kitajci so raztreseni po vsem svetu in povsod lahko doživijo ali pristno ljubezen, ali zmaličeno krščanstvo. V tej smeri moremo in moramo za bodoči, tretji kitajski misijon delati vsi. Pričevanje ljubezni. In če dodamo še molitev, česar smo zmožni in kar moramo tudi vsi, če krščansko čutimo, potem smo tudi mi že sodelavci.

Mala anekdota. Kitajski pilot je med vojno padel na francosko ozemlje. Ostal je pri življenju. Našla ga je dobra bretonska kmetica. Skrivala ga je in negovala do konca vojne. Ko je bila vihra mimo, se je kitajski pilot, do tedaj pogan, odločil da postane ne le katoličan, ampak tudi duhovnik. In to je tudi postal. Kako je do tega prišlo, so ga vpraševali. Srečal sem posebljeni evangelij v preprosti kmečki ženi na Francoskem.

Brezupen kitajski položaj ni brez upa. Kaj vse se dogaja v kitajskih katakombah, tega ne more povedati noben obiskovalec kitajske zemlje. Največ tega bo ostalo zapisanega v kitajskih božjih analih. Bog ima svoja pota in tudi svoj misijonski način. A trdno moramo biti prepričani, da se bo odprla tudi Kitajska in se bo tretjič med največjim narodom sveta začelo misijonsko delo.

Vprašanje je za nas le eno: bomo na tisti dan in uro mi katoličani pripravljene?

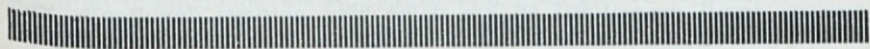
F. S.

LJUBIMO IN MOLIMO — ZA KITAJSKO!





Kitajka – zaskrbljena v bodočnost Kitajske?



# KO SMO SLOVENCİ ODHAJALI S KITAJSKÉ

*Objavljamo še ne priobčeno pismo, ki ga je pred 24 leti pisal tedanji slovenski kitajski misijonar, sedaj župnik v Slovenski vasi v Lanusu, svoji sestrični, pravkar preoblečeni usmiljenki v Buenos Airesu, sedaj poverjenici „Katoliških misijonov“ v Parizu, s. Ceciliji Prebil. Pismo naj nas spomni na takozvani „Baragov kitajski misijon“, ki so ga begunski slovenski lazaristi skupaj z nekaterimi od sobratov, ki so bili že preje več let na Kitajskem, organizirali v južno kitajski provinci Kiangi. Spomni naj nas tudi na čudovite začetne uspehe tega našega misijonskega podviga, ki so se ga naši misijonarji lotevali z moderno miselnostjo, očiščeno vseh kolonialnih primesi.*

*Andrej Prebil CM tedaj piše:*

Lotang, 5. IV. 1951.

„Morda Te zanima, kako je z menoj v teh izrednih časih. Za zdaj Ti ne bom vsega opisoval, pač pa le nekaj kratkih utrinkov.

Odkar sem zadnjič pisal g. Lenčku, se je življenje na Kitajskem že precej spremenilo. Vladni pritisk na Cerkev in njene ustanove se vse bolj čuti. Ker sta bila pred dobrima dvema mesecema gg. Kopač in Wolbang nagnana iz te podobe zemskega raja, bosta gotovo podrobneje pisala o sedanjem splošnem položaju Cerkve na Kitajskem. Zato boš o tem mogla brati v „Kat. M.“. Tu le nekaj osebnih doživljajev.

Do lanskega poletja sva z g. Pokornom vsaj nekatere bližnje kraje v župniji mogla kolikor toliko svobodno obiskovati. Od 15. avgusta sva pa v pravem smislu besede internirana v Lotangu.

Za Veliki šmaren sem šel v sosedni trg Menling z namenom, da tudi po prazniku ostanem nekaj časa tamkaj in poučujem tamkajšnje katehumene in skušam pridobiti novih. Na poti sem še posebno razmišljal, kako bi približal Cerkvi nekega visokošolca in njegovo številno družino, ki se je vse dotlej pokazala zelo dovezetno za božjo besedo. Pa tudi v drugih napol katehumenih sem razmišljal, kako bi se jih dalo čimprej pripeljati v božji ovčnjak.

Pa sem to pot računal brez krčmarja. Ko sem zvečer pred praznikom poučeval nadebudne katehumene, je naenkrat pretresel srca vseh plašni tihi glas s hodnika. „policija gre!“ Komaj smo se dobro zavedeli, sta že stala med vrati dva do zob oborožena policista. Eden je zastražil vhod, drugi pa je brez glasu šel nadme in me začel vpričo vseh preiskovati, najprej po žepih, nato mojo aktovko in vso ropotijo, ki sem jo prinesel seboj, zatem pa vso hišo. Preiskava je trajala dobro uro.

Po preiskavi sta me odpeljala na policijo. Ura je bila že preko 10, vendar me je šef policije še vedno čakal, da me sam sodi. Razčeperil se je pred menoj kot petelin na gnoju in vpil, da me bo kaznoval, ker sem se drznil premakniti 15 km daleč brez potnega dovoljenja. Vpil je že ves divji, da nas bodo itak vsak čas vse tuje misijonarje nagnali



s Kitajske, češ da smo orodje imperialistov pa tudi sicer da se naš nauk ne strinja z njihovo nezmotno ideologijo.

Ko se je malo upehal, sem se priboril do besede. Spričo vseh zbranih policajcev sem mu dokazal, da sem ravnal popolnoma zakonito, dočim da on postopa z menoj nezakonito. Prvič, njihov župan mi je rekel pred odhodom, da ne potrebujem potnega dovoljenja. Drugič sem mu zatrdil in z zgledi dokazal, da je Cerkev veliko večja nasprotnica zmotnega imperializma kot pa komunizem. Glede nauka sem pa seveda pristal, da se naš in njihov nikakor ne strinjata, to da sploh ni vprašanje. Na žalost pa da je še za mnoge na svetu vprašanje, kje je resnica. Sicer pa da nam je po njihovem zakonu zagotovljena svoboda širjenja vere, pa četudi je po njegovem mišljenju zmotna.

Čutil je moč dokazov in ni našel v svoji glavi pravega ugovora, vendar je še vedno zatrjeval, da sem se pregrešil zoper postavo in me zato mora kaznovati. Na vsak način me je hotel takoj v gluhi temni noči poslati nazaj v Lotang. Po dolgem prepiranju je končno pristal na to, da se vrnem v Lotang šele zjutraj, pač pa mora še sredi noči vsaj devet družin s podpalčenjem potrditi, da nisem razbojnik, da sem lepo postopal z ljudstvom itd. Tudi ta pogoj ni bil tako lahek; kajti vse je že spalo. Vendar sem pristal na pogoj.

Šli smo na misijon in v četrto ure sem imel devet družin skupaj in še so prihajali. Ko so pritiskali namazane palce na beli papir, so vsak po svoje zagotavljali: „Šen fu mi je ozdravil oko! Hvala mu! Meni je rano zacelil! Meni je dal dobra zdravila! Ta je naš!“ itd. Bili so to večinoma pogani, ker kristjanov v bližini misijona ni toliko.

Naslednje jutro sem navsezgodaj spovedal kristjane, maševal in v pridigi kristjane vzpodbudil, naj vztrajajo, pa naj pride karkoli. Po maši sem popile dva surova jajčka in jo počasi odmaknil proti domu. Od tedaj se ne smeva od tu nikamor ganiti. Odprta nama je pot le na urade, če naju višja gosposka pozove k sebi.

Širjenje vere nam je tako le na papirju zagotovljeno, praktično pa neomogočeno. Koliko je dati na njihov zakon, se tudi iz drugih doživljajev vidi:

15. januarja t.l. je prišel z glavarstva sam podnačelnik policije s svojim spremstvom nad naju. Preiskali so na podrobno vso hišo in vse, kar je v njej. Le za podgane in miši se niso zmenili, četudi so jih včasih motile pri delu. Zaplenili so nama več kitajskih knjig, češ da jih bodo podrobneje pregledali. Zlasti knjige o socialnem vprašanju so jih zanimale. Po večurnem preiskavanju so odšli in se že naslednji dan vrnili na glavarstvo.

Kmalu zatem, še v mesecu januarju, je prišla nad naju tukajšnja domača oblast. Registrirali so nam točno vse od najmanjšega kosa perila pa do hiše same in njenih prostorov. Skromno zalogo riža pa so nam enostavno zapečatili, češ pa živita od zraka, če moreta!

16. februarja se je spet prikazal v Lotangu podnačelnik policije s svojim spremstvom. Vsi smo takoj vedeli, da gre za naju. To pot naju je predvsem zaslišal glede najinih potnih listov in glede najinega

preteklega življenja ter pohajanja po svetu vse od rojstva pa do tistega dne. Ker najinih potnih listov niso razumeli, sva morala vpričo njih vsak svojega pismeno prestaviti na kitajski jezik. Naslednjega dne se je zaslišanje obnovilo in so odšli.

16. marca že proti mraku sva z g. Pokornom vprav kopala ledino na domačem vrtu, ko se prikažeta izza holma dva polic. uradnika. Tiho brez besed sta šla mimo. Takoj je vsa vas vedela, da gre za naju.

Naslednje jutro sem jaz vprav odmaševal, g. Pokorn pa je pristopil k oltarju, ko prihiti v cerkev naš kuhar in ves preplašen komaj iztisne iz sebe: „So že tu!“ Takoj grem v hišo, kjer sta že čakala na pragu polic. uradnika. Brez uvodov, vendar vpljudno, mi je vodeči naravnost povedal, da morava takoj z njima v v Hsünwu na policijo, da nas morajo zaslišati glede važnega vprašanja. Komaj sem ga toliko pregovoril, da je odložil odhod za dve uri, da se v tem času z g. Pokornom malo pripraviva za pot in urediva doma vse potrebno.

V razgovoru me je uradnik poleg drugega vprašal, če sem v srcu kaj nemiren, češ da so v takih slučajih ponavadi katoličani nemirni, ko gredo pred sodišče. Iskreno sem mu zatrdil, da sem popolnoma miren, češ da bo v božjo slavo pa tudi v mojo slavo, če bom moral zaradi širjenja vere kaj trpeti.

Ko je prišel še g. Pokorn, sva vse pripravila, najela nosača za posteljino in mašne potrebščine in smo krenili. Bila je vprav sobota pred cvetno nedeljo. Po dolgotrajnem oblačnem vremenu se je napravil prvi jasni dan. Komaj se je jutranja megla razpršila, se nam je na nebu nudil krasen pogled. Sonce je stalo že visoko sredi jasnega neba. Prav okrog sonca se je v popolnem krogu nanizala lahna meglica, ki se je na njej kakor cvetni venec jasno odražala v treh popolnih krogih mavrica. Malo proč, pa vendar še povezani s prvimi tremi krogi, so bili drugi trije krogi malo medlejše mavrice. Začarana ob tem pogledu sva skoro pozabila kam greva. Morala pa sva hiteti; kajti še isti dan nama je bilo čez holm in dol prehoditi kakšnih 40 km. Divna slika na nebu je trajala približno tri ure. Najstarejši ljudje tu pripovedujejo, da kaj takega še niso videli.

Mrak je že začel padati na Hsünwu, ko sva dospela na policijo. Tu so nama milostno dovolili, da greva prenočiti na naš misijon, naslednje jutro pa da naj se javiva. Na cvetno nedeljo sva na misijonu zgodaj maševala, nato pa šla na zaslišanje. Najprej je bil poklican g. Pokorn. Po približno treh urah se je vrnil ves zmujen in bled. Nato sem prišel jaz na vrsto. Opravil sem malo hitreje kot Pokorn, vendar sem imej kar dovolj. Spet so naju še natančneje spraševali glede najinih potnih listov in glede vsega najinega življenja. Seveda nisem omenil, da sem bil v Avstriji in v Franciji, ker bi se v tem slučaju spraševanje zavleklo v neskončnost. Po zaslišanju sva morala čakati na misijonu še tri dni, če bi naju slučajno imeli še kaj vprašati. Pa ti dnevi niso bili prazni.

Prav tisti večer, ko sva midva prišla tjakaj, so začeli v cerkvi na našem misijonu večerno šolo za nepismene žene pa tudi napol dorasle otroke, ki doslej še niso hodili v šolo. Mene je radovednost takoj





Siamski študent.

zanesla na dvorišče. Pri vratih sem gledal na šolsko tablo, kaj piše učitelj, in vlekel na uho, kaj jim govori. Pri tem so me pa že opazili otroci, ki so razgrajali po dvorišču, pa tudi nekateri iz šolskih klopi so se takoj utrgali in prihiteli, da me vidijo od blizu. Zelo jih je zanimal moj nos, ki se jim je zdel precej višji od njihovih potlačениh nosov. Dokazoval sem jim, da bodo njihovi nosovi še višji od mojega, ko bodo dorasli, zlasti če bodo mesto riža začeli jesti pšenični kruh. Pa mi seveda mali navihanci niso verjeli. Malo večji so se začeli zanimati, kaj se to in ono pravi po angleško, kaj po slovensko in so uživali ob zvoku naših besedi. Ko sem jim povedal, da sem prišel na Kitajsko z letalom, ni bilo ne konca ne kraja najrazličnejših vprašanj. Vse so hoteli vedeti: kako se v letalo pride, kako je v njem urejeno, ali se da kje vsesti, ali se dobi tudi kaj za jesti itd. Opisoval sem jim razne čudovite naprave in stroje v letalu. Ko sem jim risal radiooddajno in sprejemno postajo na letalu, je njihovo začudenje vse bolj raslo. Čudovito, čudovito, kdo je vse te naprave izumil, so spraševali eden preko drugega. „Moral je biti bister in učen!“ „Tisti, ki je vse to izumil, je bil človek z razumom, ki mu ga je dal Bog, Stvarnik neba in zemlje. Prav zato, ker je bil bister in učen, je veroval v Boga in se zavedal svoje majhnosti pred njim.“ Vse več je bilo radovednih poslušalcev, pridružili so se tudi odrasli možaki, ki so spremljali svoje žene v šolo, pa tudi žene so začele uhajati od pouka in ena za drugo prihajale počlušat, kaj ta tujec med njimi govori. Ko sem začel govoriti o Bogu, se je tudi učitelj, ki je še malo prej pred tablo razlagal, od nekje utrgal in stegnil svoj dolgi vrat preko glav otrok, da sliši od blizu, če ne bom morda kaj „krivoverskega“ povedal. Pridružila sta se tudi dva oborožena moža in vlekla na ušesa.

Stvar je postajala zanimiva pa tudi kočljiva. Četudi sem se tega zavedal, sem jim vendar še vnaprej govoril o znanstvenikih in izumiteljih, ki da so bili večinoma ali globokoverni ali pa so vsaj verovali v bivanje enega Boga Stvarnika vesoljstva. Razvila se je kar prijetna in zanimiva debata.

Ko je pouk v cerkvi šel h koncu, sem se tudi jaz poslovil od otrok in odraslih na dvorišču. Čutil sem, da sem si med njimi pridobil nekaj prijateljev in tej ali oni dovtetni duši odprl srce za božje seme. Zares mi naslednje dni ni bilo treba hoditi mednje. Sami so prihajali v sobo, ne le zvečer, tudi čez dan sva jih imela včasih polno sobo. Vsak dan jih je bilo več: osnovnošolskih otrok, gimnazijcev in gimnazijk, pa tudi odraslih obojega spola in raznih poklicev. Seveda je mnoge le prazna radovednost gnala. Odkril sem pa med njimi tudi več zelo dovtetnih duš za božjo besedo.

Ko je najin preiskovalen zapor na misijonu minil, sva se vrnila po isti poti v Lotang. To pot brez policijskega spremstva. Tokrat pot ni bila tako prijetna; kajti lilo je neprenehoma izpod neba kakor za stavo. Pri stojnicah ob potu ni bilo nobenega človeka, ki bi kaj prodajal. Kajti nihče ni pričakoval, da bo kdo ob takih nalivih kolovratil po vodi in blatu. Zato med potjo nisva mogla kupiti ničesar za pod zobe. 40 km po taki poti neprenehoma hoditi brez vsake hrane, zares ni šala. Zato se nisem nič čudil, da je celo g. Pokornu, ki je tako utrjen, začel odpovedovati telesni stroj. Kakšne tri km pred domom je skoro bolešno vzdihnil:



„kar vrti se mi v glavi“. Ko sem ga opazoval vsega bledega, sem se resno zbal, da ga bo treba proti koncu še nositi. Pod tako težo bi najbrž po tako dolgi hoji tudi moja kolena začela klecati. Pa je gospod na srečo vzdržal do konca, da mi ni bilo treba preizkušati mišic.

Od tedaj pa vse doslej skoro neprestano dežuje. Le za Veliko noč in še en dan se je nekoliko zjasnilo. Danes je voda v veži tako visoko narasla kot še nikoli, odkar sem jaz na Kitajskem. Če je tudi drugod po Kitajskem toliko dežja, se je resno bati še hujših povodnji kot zadnja leta. Vsekakor pa neprestan dež zelo zadržuje kmete pri delu. Zadržuje tudi naju; kajti letos sama obdelujeva ves vrt. Polovica je bilo treba popolnoma na novo prekopati. Zdaj ne orjeva ledino, kakor je g. Pokorn v „KM“ pisal, marveč s krampi kopljeva ledino!

Kaj nas čaka v bližnji bodočnosti, ne veva. Že mesec in pol nimava nobenih poročil od zunaj. „Duhovno življenje“ sva prejela zadnjo dvojno številko lanskega letnika, potem nič. Časopis iz Hong Konga, kjer smo zvedeli vse važne novice po svetu, že dolgo več ne prihaja. Novice s kitajske zemlje so nam malo bolj dostopne, pa tudi slabo. V sosedni škofiji Kian so kmalu za g. Kopačem in Wolbangom naglani hkrati kar 11 pariških misijonarjev s Kitajske. Ameriškim sobratem v naši škofiji se vse slabše godi. Že delj časa si morajo duhovniki sami kuhati, če hočejo jesti; morajo pa štediti, ker denar več ne prihaja. Midva imava še kuharja in dovoljno hrano kljub zapečatenju. Svojo usodo prepuščeva božji previdnosti. Veva, da je zaprtih več kitajskih misijonarjev: škofov, duhovnikov, sester. Še več je kitajskih duhovnikov po ječah. Časi prvih stoletij se vračajo. Mi pa vemo, da so časi velikega trpljenja najbližji časom velikih milosti. Zato smo prepričani, da se Kitajska bliža velikemu duhovnemu preporodu. Vesel sem, da morem vsaj nekoliko sodelovati pri tem.

## MISIJONSKI OPAZOVALEC

Veliko misijonsko novico nam je sporočil rektor papeškega misijonskega zavoda v Rimu, obenem glavni tajnik papeške misijonske univerze, rojak mons. dr. Maksimilijan Jezernik (ki je istočasno tudi rektor „Slovenika“), da se bo namreč letos od 5. do 12. oktobra vršil v Rimu na imenovani papeški misijonski univerzi v Vatikanu mednarodni kongres misijonske vede. Moderni pokoncilski čas je namreč prinesel na področje misijonske problematike toliko novih pogledov in prijemov, da se je nujno treba razgledati po njih na najširšem forumu spoznav, in to naj bi bil prav ta napovedani kongres. Mons. Jezernik, ki je sekretar tega kongresa, je bil tako ljubezniv, da je nanj povabil kot udeleženca tudi oba urednika našega lista. Drugo vprašanje je seveda, bo li mogel kdo od njiju iti na to pot in se odzvati vabilu. Vsekakor pa bodo „Katoliški misijoni“ imeli na kongresu gotovo svojega posebnega poročevalca in bodo o njem obširno obveščali bralce, misijonarje in misijonske prijatelje.

V Lurdu živi in deluje s. Marija Justina Hrovatin iz družbe Pomočnic vernih duš, katera ima v misijonih tudi dve Slovenki, s. Rozalijo Brilej na

Formozi in s. Ano Zidarič v afriškem Čadu. S. Hrovatin je z našim uredništvom v stalnih pismenih zvezah. V zadnjem pismu nam sporoča srečanje z o. Stankom Poderžajem: „Meseca avgusta smo doživele veselo presenečenje: obiskal nas je naš misijonski starosta o. Stanko Poderžaj D. J., Dva dni je bil naš gost, maševal v naši mali kapelici po slovensko, ker smo bile navzoče kar štiri slovenske sestre, kajti poleg naju dveh, ki sva stalno v tej hiši, sta bili še dve, ki sta prišli na oddih. Zelo smo bile vesele in prav preprosto smo kramljale z misijonarjem, ki nam je pripovedoval o svoji Bengaliji. Povabil nas je, naj z molitvijo sodelujemo pri njegovih misijonskih prizadevanjih, kar smo mu rade obljubile.“ To pismo nam torej dopolnjuje misijonarja samega poročilo, kako je potoval po Evropi, katerega drugi del objavljamo v tej številki pod zaglavjem Iz misijonskega zaledja.

Iz Afrike nam proti koncu januarja piše frančiškanski bogoslovec, fr. Marijan Marinčič, ki v Dahomeyu skupaj s črnimi bogoslovci študira bogoslovje. Vesel je prejel naše pismo in v njem ček, za katerega se srčno zahvaljuje ter obljublja svoje molitve misijonskim dobrotnikom, našemu uredništvu pa obširnejše pismo, ki ga upa napisati koncem februarja, ko namreč zaključi prve izpite, na katere se „mrzlično“ pripravlja, kakor sam pravi. Ti izpiti bodo res zanj velik preizkusni kamen, kajti, kot je sam v zadnjem pismu kar naravnost povedal, predavanjem v francoščini še ni povsem kos...

Kdor stopi v Baragovo misijonišče v dneh koncem meseca februarja in se ozre proti lepi stavbi Misijonskega zavoda, ga kar malo strese: Odprto dvorišče pod nadstropjem je polno vsemogočih rabljenih stvari in že napolnjenih vreč, med katerimi se giblje četica fantov: to so člani Misijonskega krožka, ki ga sestavljajo gojenci Misijonskega zavoda. Ta krožek ima med drugimi tudi odsek za „staro šaro“, ki jo fantje pobirajo po Slovenski vasi (steklenice, časopisni papir, staro železje, cunje, itd.), jo ob koncu počitnic lepo uredijo, spravijo v vreče ali drugače zapakirajo, in ko je vse pripravljeno, se gredo pogajat k cunjarjem in starinarjem za prodajo po čim boljši ceni. Potem pa veselo vložijo v blagajno kar lep izkupiček – v pomoč slovenskim misijonarjem na Madagaskarju... A to delo fantičev nima samo ekonomskega pomena, ampak veliko večji vzgojni pomen: žrtvovati kaj za zadeve božjega kraljestva na zemlji, ceniti tudi male dohodke, kajti „iz malega raste veliko“, kot pravi slovenski rek, pa: misliti z ljubeznijo in zavzetostjo na misijone... Bog Vas živi, mladi misijonski sodelavci!

Misijonarka, zdravnica s. Janja Žužek je v sredo, 19. februarja odletela nazaj v misijone, po šestmesečnem bivanju najprej na Angleškem, potem pa ves čas pri mami v predmestju Buenos Airesa. Eden naših urednikov jo je nedeljo pred odhodom obiskal in se je od nje poslovil v imenu „Katoških misijonov“ in slovenskih misijonskih prijateljev v Argentini, ji želel srečno pot ter naročil pozdrave za njeno sestro s. Silvo, misijonarko v Ghani, ki jo bo s. Janja mimogrede obiskala.

Zelo je razveseljivo, kar nam poročajo iz domovine, da se namreč med Hrvati po vojni misijonska misel in sodelovanje nepričakovano lepo širi. 25. februarja so se slovenski misijonski voditelji podali v Sarajevo na celodnevna misijonska zasedanja. kajti tam je sedež misijonske komisije Konference jugoslovanskih škofov. Hrvati izdajajo edini v Jugoslaviji izhajajoči misijonski list.





Da se spomnimo Barage: župna cerkev v Dobrniču, kjer je Baragov krstni kamen, in dobrniški župnik s spominsko knjigo. — Spodaj najnovejša odlično izdelana barvna razglednica z Baragovo rojstno hišo in sobo.



# VELIKONOČNA OBLJUBA

Pesnik misijonar praznuje veliko noč sam z naravo na obali japonskega Tihega oceana, sam in poln upanja na novi svet, ki bo nekoč rojen iz zmagovalne Jezusove krvi.

Jamabuki,  
grm z rumenim glasom –  
nič ne poj otožno  
to pomlad!

Ptič hototogisu  
s krhkim basom –  
ne vznemirjaj v vejah  
src livad!

Pel bom vama,  
dasi uredniki  
drug za drugim mro  
od praznih žlic.

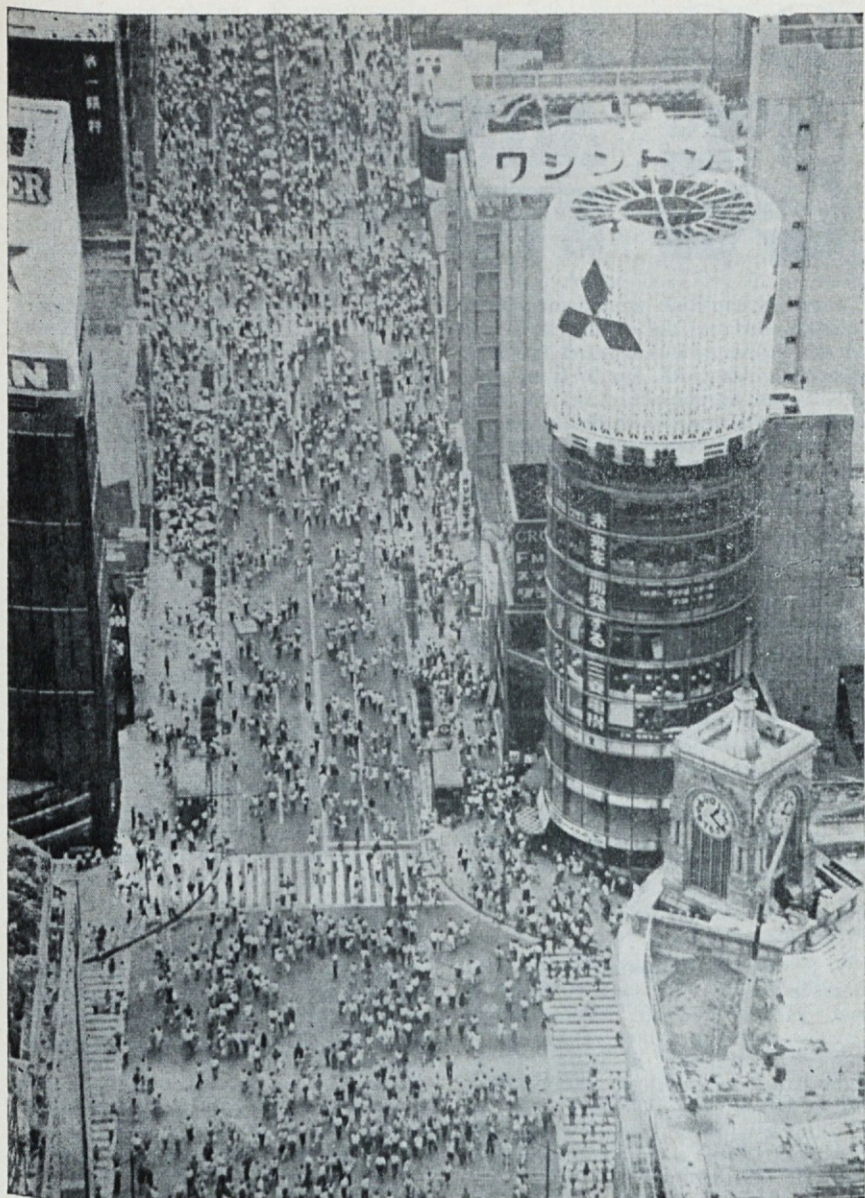
Pel bom vama,  
dasi spomeniki  
ne vedo o slavi  
zdomskih vic.

Dal bom zloge  
stavkom onemelim,  
pisanim s snovjo  
neznanih črt,

pisanim s krvjo  
valovom belim.  
Pel bom,  
ker je Bog prekrižal smrt.

VLADIMIR KOS





V japonskem velemestu.



# PO MISIJONSKEM SVETU

Jezuiti v Indiji so začeli novo šolsko politiko. Do zdaj so v njihovih številnih srednjih in visokih šolah študirali otroci bogatih ljudi, ker le ti so zmogli stroške za šolanje. Zdaj pa mora vsak kolegij vsaj 50 % dijakov sprejeti iz najbolj revnih slojev. Zato pa patri sami morajo živeti skromno, da „prikažajo evangeljsko ubožtvo in preprostost“. S tem bo posredno delo teh šol lažje dosegalo cilj, ki ga Cerkev mora imeti pred očmi: bratstvo in enakost med ljudmi.

Kambodža je utrpela veliko škodo v zadnjih letih. Vendar je po statistiki iz leta 1974 še vedno v vikarijatu Phnom Pehn 5.815 katoličanov, 15 škofijskih duhovnikov, 13 redovnih, 3 bratje in 47 sester; v prefekturi Battambang pa 4.500 katoličanov, en škofijski in en redovni duhovnik; v prefekturi Kompong Kham pa 10 tisoč katoličanov, en redovni duhovnik in sedem sester. Spričo tega položaja je zares človeško vprašanje: bo Cerkev v Kambodži sedanjo stisko preživela?

V Severnem Vietnamu so bila semenišča zaprta; od leta 1973 pa so spet začela delovati. Število bogoslovcev daleč ni tako veliko kot v Južnem Vietnamu; a začelo se je. Kandidate sprejemajo iz državnih šol, ker mala semenišča so bila prav tako zaprta, a jih ne mislijo obnavljati. V zadnjih letih je bilo posvečenih že tudi 20 duhovnikov.

V Južnem Vietnamu je 300 katoliških duhovnikov apeliralo na javnost in

vlado, da zaustavi silno korupcijo v deželi. Tudi škofje so že dvakrat na to opozorili. Korupcija, pravijo škofje, ni sad revščine, ampak delo tiste visoke plasti, ki bogati na račun težkih razmer. Nezdrav položaj je mogoče ozdraviti samo s socialno pravičnostjo. Tako pravijo škofje. Isti apel na vlado so škofje penevili ob otvoritvi svetega leta.

Duhovniki za duhovnike je geslo nemške duhovniške organizacije, ki v svojih vrstah zbira pomoč misijonskim duhovnikom. Leta 1973 so zbrali dva milijona in pol nemških mark. Večino denarja so poslali duhovnikom v Afriki ali pa v kraje velikih stisk, kot so Bangladeš, Vietnam itd.

V Rodeziji za pravice črncev najbolj odločno nastopa škof Lamont. Javno je povedal, da se teror, ki ga peščica belih izvaja nad črnči-domačini, v ničemer ne loči od nacističnega terorja nad Judi. Ker so se proti škofu oglasili protesti, je mož kar mirno vztrajal in povedal, da mu je papež Pavel VI. rekel, naj v svojem prizadevanju za socialno pravičnost vztraja in govori v imenu onih, ki govoriti ne morejo, ter obsoditi krivico. Te lakote se bo Cerkev izkazala zaupanja vredna.

Azijske Cerkve so si za svoj misijonski načrt postavile tri temelje. Socialna osvoboditev človeka je ključ časa. To je tudi poslušništvo Cerkve. Toda ne sme ostati samo pri tem: gre za odrešenje celega človeka. Tešiti je treba telesno lakoto, a tudi



in predvsem dušno. Evangelizacija mora voditi do končnega cilja: svobode božjih otrok. To je prva temeljna točka. Druga pa je: svojo bodočnost ima azijska Cerkev le, če bo postala docela azijska, brez vsakršne primesi tujstva. To pa seveda ne pomeni, da danes ne bi bila nujno potrebna pomoč starih krščanskih Cerkev, morda ne toliko v materialnem pogledu kot v osebni pomoči. Tretjič, iskati mora stik z nekrščanskimi verstvi. To pa je mogoče le, če najprej prizna vrednote teh verstev.

**Konfucija** je kitajska komunistična vlada zavrgla kot sovražnika Kitajcev... Istočasno je v knjigi Med nebom in zemljo škof Čeng pokazal na osnovne poteze, na katerih naj bi gradili kitajsko teologijo na prastarih kitajskih tradicijah, katerih očeta sta prav Konfucij in Mencij. Škof je svojo misel zagovarjal tudi na azijski škofovski konferenci. Graditi cerkve v kitajskem slogu, oblikovati bogoslužje po kitajskih narodnih običajih, vse to je dobro in potrebno. A je le površinsko. Cerkvena teologija danes vsa sloni na poganskem grškem filozofu Aristotelu, tedaj na prastarih evropskih izročilih. To delo je opravil genialni sv. Tomaž. Isto delo morajo zdaj opraviti predstavniki velikih svetovnih kultur. Ta dosledna izvajanja škofa Čenga v omenjeni knjigi (340 strani) so odjeknila pa vsem katoliškem svetu.

**Španska Sahara**, soseda Mavretanije, je tudi puščava. Živi tam le 80 tisoč duš. Misionarjev je 10, misionarjev pa 18. V šestih misionarskih postojankah je 14.450 katoličanov. Letos bo dežela dobila politično samostojnost. Španija je to sama predlagala. Prebivalci so zvečine muslimani.

**Beli očetje se bodo vrnil v Mozambik.** Odšli so iz dežele po ukazu vrhovnega predstojnika, ker niso hoteli biti sokrivci krivic, ki jih je domačinom prizadejala portugalska kolonialna ob-

last. Zdaj Mozambik postaja samostojna država in beli očetje mislijo spet na svoje prejšnje postojanke.

**V Benaresu, v Indiji**, so ustanovili poseben seminar, ki naj bi bogoslovce, kateri bi v seminar prostovoljno vstopili, pripravil na ubožno življenje med ubožnimi ljudmi. Škof Gast je o tem načrtu govoril v Rimu. Na vizitaciji po škofiji je prišel do globokega spoznanja: revni ljudje ne morejo k duhovniku, ki udobno živi. Zato hočejo škofje severnega dela Indije vzgojiti nov rod duhovnikov, ki bodo živeli v revščini in skromnosti, da se jim bodo ljudje mogli in upali približati. Prvi sadovi se že kažejo med škofijskimi duhovniki, redovniki in še najbolj med redovnicami. Škof Gast pravi: potrebna je indijska teologija, a še prej je potreben ta korak!

**Kitajska cerkvena glasba** je dobila velikega pobornika in ustvarjalca v župniku Tomažu Lyju na Formozi. Glasbo je študiral v Belgiji. Njegov predlog, da bi odpravili orgle in sprejeli v cerkveno glasbo kitajska glasbila – kitajske gosli, flavte, bobne, gonge – je bil vsesplošno z odobravanjem sprejet. V katedrali v Taienanu na jugu Formoze so že začeli s poskusi. V cerkveno glasbo pa sprejemajo ne le kitajska glasbila, ampak tudi kitajske melodije. Tako izginja iz bogoslužja vse, kar naj bi bilo „uvoženo“. Samo to dejstvo je pritegnilo mnoge izobražence in preproste v Cerkev. Spoznanje, da krščanstvo ni uvoz iz Evrope, ampak nekaj vesoljnega, kar more biti last vsakega naroda, jim je spodbilo dosedanji predsodek o „tuji veri“.

**Katoliške šole** na Japonskem imajo velik pomen. Po mnenju p. Hellwega iz tokijske univerze Sofia imajo pred vsem nalogo, da v času materializacije izobraženstva vzgajajo v duhu služenja. Na Japonskem je 589 otroških vrtcev, kamor zahaja 117.000 otrok. Ob koncu druge svetovne vojne je bila na Japonskem le ena uni-

verza; danes jih je 11 (univerz in univerzitetnih kolegijev). Študira pa 22.600 akademikov. Zaradi finančnih težav so katoliške šole, posebno srednje, v nevarnosti za obstoj. Državne namreč uživajo vso državno podporo in so vrhu tega še zastoj. Vsega zajame katoliško šolstvo na Japonskem 277.000 mladih duš. A kristjanov je med njimi le 6 do 7 odstotkov.

**Japonski škofje** so odločno izjavili, da so Japonski tuji misijonarji nujno potrebni. Katolicizem je tako šibko razvit, da japonska Cerkev ne more ne obstati, še manj pa razvijati se brez sodelovanja tujih misijonarjev.

**Najstarejšo zapisano pesem** so odkrili v Siriji. Po petnajstletnem raziskovanju so ugotovili, da je pesem stara 3400 let. Igrali so jo na liro, harfi podoben instrument.

**Severni Vietnam** je izgubil veliko katoličanov, ki so z drugimi vred bežali na jug. Nastal je strah, da bo na severu Cerkev izginila. A statistike povedo drugače. Cerkev se je nanovo organizirala; danes ima 12 škofov in 2 milijona vernikov. Največ jih je v Hanoju (20.000).

**V Abesiniji** je blizu Adis Abebe ekumenski samostan. V njem so predvsem pravoslavne koptske redovnice, dve luteranki in dve katoliški redovnici kombijanki, ki skrbita za sanitetno službo.

**V Hongkongu** je 200 župnij; polovico jih vodijo „zunanj misijonarji“. Upajo, da jih bodo v bližnjih desetih letih lahko nadomestili domačini, ker je vedno več domačih poklicev. In to je upanje tudi za komunistično Kitajsko, da bodo iz emigracije prišli domov misijonarji kitajske narodnosti.

**Južna Afrika** ima med 21 milijoni prebivalcev kar 15 milijonov kristja-

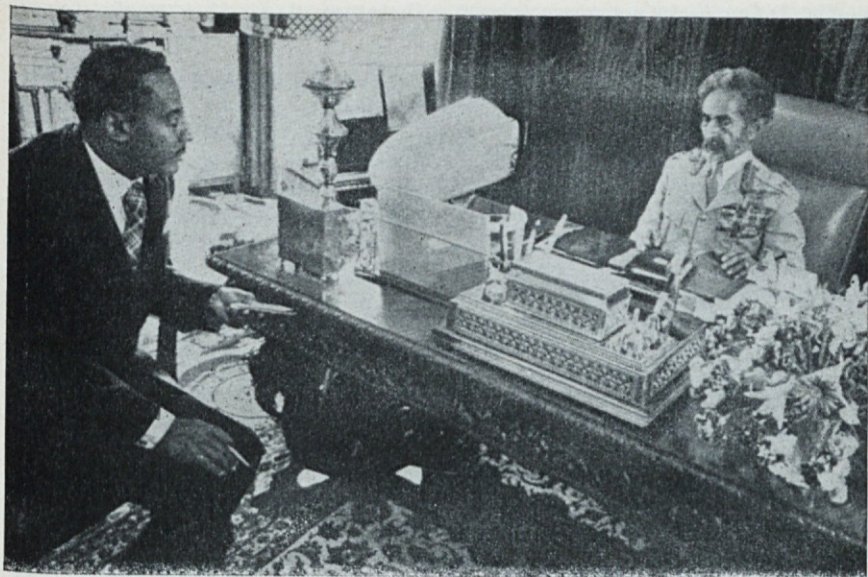
nov. Najbolj napredujejo katoličani. K temu veliko prispevajo: dober zgled katoliških vernikov, zavzetost katoliške Cerkve za enakopravnost vseh ras in prav tako katoliške šole.

**V Indiji** so kljub nasprotni propagandi še vedno na dnevnem redu poroke otrok. Ni dolgo tega, ko so samo v eni državi (Radžasthanan) poročili 10.000 otrok; večina še ni izpolnila pet let: pri poroki so jih matere držale v naročju.

**Gvineja-Bissau**, ki je bila do 10. septembra lanskega leta portugalska kolonija, je ena manjših afriških držav, ki so med zadnjimi dosegle samostojnost. Ima le 36. 125 kvadratnih kilometrov površine in šteje 600.000 prebivalcev. Več kot polovica ljudi pripada animistom, starim afriškim verstvom. Dobro so se razvili muslimani, ki štejejo nekako 200.000 vernikov. Katoličanov je le 30.000 in protestantov okoli tisoč. Prvi misijonarji frančiškani so prišli v deželo že leta 1462. Ob koncu 17. stoletja je bilo dva tisoč katoličanov. A misijonsko delo se ni razvijalo, ker ni bilo duhovnikov. Saj je za vse to ozemlje bil leta 1929 en sam duhovnik. Tako se bo pravo misijonsko delo moglo šele zdaj razviti.

**Letopis katoliške Cerkve** ugotavlja, da je po procentih na svetu nekaj nad 18 odstotkov katoličanov. Duhovnikov je 418.000. Največ katoličanov je v obeh Amerikah (61 %), nato v Evropi (40 %), Oceaniji (23 %), Afriki (10 %) in najmanj v Aziji (le 2,3 %). Pač pa je novost, da duhovnikom pomaga že 100.000 dijakov ali ljudi z nižjimi redovi. Redovnic pa je nad milijon. Tudi letopisi dokazujejo, da se nrebuja Cerkev v „tretjem svetu“ in da peša v utrujenih starih krščanskih deželah.





Odstavljeni abesinski cesar Haile Selassie v razgovoru s svojim nekdanjim ministrskim predsednikom Makonnenom

Misijonske papeške družbe se razvijajo tudi v misijonih prav v smislu, kot je naglašal že pokojni misijonski papež Pij XI. V Zaire so naprimer katoličani za DŠV v letu 1973 zbrali več kot 30.000 ameriških dolarjev. To sodelovanje iz leta v leto narašča.

V **Zambiji (Lusaka)** je med 2.240 akademiki kar 1.800 kristjanov in polovica teh je katoličanov. Ostali so polovica indiferentni ali pa so hinduistične ali muslimanske veroizpovedi.

V **Indoneziji** se katolicizem najhitreje razširja v Pangururanu. V desetih letih je število vernikov od 9.000 naraslo na 23.000. Ena sama župnija, ki jo na obširnem terenu oskrbujeta le dva misijonarja, ima 56 kapel. Težak pastoralni problem pomagajo duhovnikoma reševati laiki.

V **gorskih predelih Laosa** že deset let morejo delati le katehisti. Misijonarjem je dostop onemogočen. Zato so misijonarji sami predlagali v posebni spomenici, naj bi za predel posvetili poročene katehiste v duhovnike. Le tako bi bilo mogoče zagotoviti življenje malih katoliških skupin v teh nedostopnih predelih.

**Papuanska Nova Gvineja** se iz misijonske počasi razvija v mlado Cerkev. Še pred časom so bili to nepismeni rodovi in ne dolgo nazaj mnogi od njih še kanibali. Misijonsko delo pa je bilo v dvajsetem stoletju intenzivno. Zato ni čudno, da je že 25 odstotkov katoličanov. Seveda pa ni domačih duhovnikov. Kar 500 je tujih misijonarjev, a le 20 domačih duhovnikov. Kot je težnja zadnjega desetletja, pa so bili posvečeni že tudi prvi papuanski

škofje. Dolga je še pot, da s šolami premagajo analfabetizem in misijonarji počasi ustvarijo močnost, da iz srede Papuancev vzgoje zadostno število domačih duhovnikov.

**Svetovni škandal** moremo imenovati dejstvo, da zapadne države za raziskave na zdravniškem področju potrošijo 4 milijarde dolarjev, za iskanje novega orožja pa 25 milijard dolarjev. Če bi od vsega denarja, ki ga uporabijo za oboroževanje, samo 20 odstotkov določili za pomoč nerazvitim narodom, bi v nekaj letih 800 milijonov ljudi že živelo človeka dostojno življenje. Na dan umre povprečno 10.000 otrok, tretjina teh umre zaradi lakote. Samo 20 odstotkov ljudi na svetu zaužije dosti kalorij, vseh ostalih 80 odstotkov pa je slabo hranjenih ali pa so izpostavljeni umiranju zaradi lakote. Od 14 milijonov gobavcev je v gobavskih domovih oskrbovanih samo 4 milijone. Nekatere afriške države imajo še 95 odstotkov ljudi nepismenih, Pakistan 90 odstotkov, Indija 85 odstotkov. Kljub tem in podobnim dejstvom „velike“ države, ki hočejo voditi svet, trošijo večino svojega imetja za orožje.

**Misijonarji** po vsem misijonskem svetu vodijo 100.000 šol, več kot tisoč bolnic, 2.374 sirotišnic, 127 gobavskih domov in 867 domov za stare ljudi. Delo pa njihove moči prerašča. Tudi v krščanskih deželah je vedno pogostejša tožba, da manjka duhovnikov. A vendarle v Evropi pride na enega duhovnika 2.500 ljudi, dočim pride na enega duhovnika v Afriki 200.000 ljudi. Če smo si katoličani svesti odgovornosti, ki jo imamo pred vsem svetom, potem bo eden največjih problemov, kako razporediti moči, da bo

Cerkev mogla živeti in uspešno napredovati na vsakem kosu zemlje.

**Upadanje novokrščencev** je zadnja leta v vseh tistih deželah, kjer je bil po vojni nepričakovano velik zagon. Te dežele so: Formoza, Koreja, Hongkong, Makao. Največkrat so razlogi neko razočaranje nad kristjani: evangelij je lep – življenje kristjanov pa ne. To dejstvo so imeli pred očmi škofje, ko so na zadnji sinodi razpravljali o evangelizaciji sveta.

V Indiji smatrajo kot eno glavnih ovir za evangelizacijo v tem, da je indijska javnost mnenja, da je katoliška Cerkev karitativna ustanova, ki nudi priznanja vredne usluge na socialnem področju in še posebej s svojimi šolami v boju proti nepismenosti. A Indija take Cerkve ne potrebuje. Cerkev se mora indijski javnosti predstaviti predvsem kot skupnost, ki je zakoreninjena v Boga. To so ugotovili škofje na svoji zadnji škofovski konferenci.

Na Japonskem pride na vsakih 3.000 prebivalcev en katoličan. Visoko izobražena in tehnično najbolj napredna dežela ne tiči v nevednosti. Toda japonski škofje ugotavljajo, da je še vedno ena glavnih ovir, da na vsakega misijonarja pridejo letno komaj tri spreobrnjenja, v tem, da je katoliška Cerkev tujka. Pač pa Japonci občudujejo Kristusa, cenijo evangelij, poznajo svetnike kot je Frančišek Asiški, spoštujejo karitativno in socialno prizadevanje katoličanov. Morda je po svoji miselnosti Japonska bolj krščanska kot pa po uradni statistiki. In kakor so ponovno japonski škofje naglasili potrebnost tujih misijonarjev, bo gotovo tudi na Japonskem, in na Japonskem še bolj kot drugod potreba po japonizaciji Cerkve nujna.





Indijska žena, odeta v „sarij“.



# naši misijonarji pišejo

## MADAGASKAR

Dne 1. oktobra lanskega leta je pisal misijonar ROK GAJŠEK CM, ki se je malo preje vrnil z obiska v demovini, kjer se je naš urednik srečal z njim v Beogradu:

„Iz srca se Vam zahvaljujem za obilen dar! Bog plačaj vsem dobrotnikom!

V pismu omenjate, da se pripravljate na proslavo misijonske nedelje. Želim Vam lep uspeh in božji blagoslov in da bi ljudje v večji meri začutili v svojih srcih odgovornost za brate in sestre po svetu. Obenem se Vam priporočam v molitev, da bi znal kar najbolje uporabiti v prosepah evangelizacije denarno pomoč, ki mi jo pošiljate, in da bi bil kljub človeškim slabostim srednik veselega oznanila.

Ponovno srečanje z dragimi somisijonarji tukaj mi je bilo bratsko in veselo. Zopet se bo treba vključiti v delo in pustiti ob strani domotožje in misli na domovino. Zadnje slovo od mame mi je bilo težje kot pa ono, ko sem prvič odhajal na Madagaskar, posebno še zato, ker je telesno zelo izčrpana in je vprašanje, če se bova še kdaj videla. K sreči nas tolaži krščansko upanje na srečanja onstran.

Sedaj sem že nekaj časa tu v Ramoneni in se prilagajam tukajšnjemu podnebu.

Naša farafanganska škofija se pripravlja na sinodo, ki bo v polovici ok-

tobra 1974. Glavni cilj iskanja na sinodi bo, kako ljudem približati pravo podobo Cerkve, kako vskladiti številne običaje z evangeljskim izročilom, kakšen naj bi bil delež kristjanov pri rasti krajevnih krščanskih skupnosti. Molite, da bi Bog blagoslovil vse to!“

V istem pismu je priložil svoje vrstice laični misijonar IVAN SELAK, ki je bil v Ljubljani bogoslovec, ko se je odločil iti na Madagaskar v pomoč misijonarjem. Tudi on se zahvaljuje za dar iz sklada in pravi:

„Trenutno se ukvarjam z mizarstvom, ob sobotah in nedeljah pa obiskujem dve bližnji misijonski postaji in kaj pomagam pri apostolatu. Potrebe misijonskih postaj tu, kar zadeva moje rokodelstvo, so velike, kajti primanjkuje sposobnih obrtnikov. Prošnji, da bi Vam kaj pisal o mojem delu bolj na široko, zaenkrat ne morem ustreči radi prezaposlenosti. V kratkem bom zvedel, kako bo z mojo prihodnostjo, in upam, da bom tedaj imel več časa tudi za pisanje.

Prejmite še enkrat moj iskren pozdrav, Vi in vsi misijonski dobrotniki. Molite zame in jaz Vam bom molitve vračal.“

Zadnji od Slovencev je šel na misijonsko pot iz Pariza na Rdeči otok škofijski duhovnik FRANČEK KRÄNER, ki se nam je koncem oktobra oglasil še iz Pariza, zahvaljujoč se





Slovenski misijonar, ki je to sliko poslal z Madagaskarja, ji je napisal tole tolmačenje:  
„Težak kos kruha: Malgaš vozi Malgaša“.

nam za dar iz sklada 900 frankov, ki mu jih je na pot izročila na našo prošnjo s. Cecilija Prebil, naša tamkajšnja misijonska sodelavka.

Ni prešlo mesec dni, ko že prejemo od tega misijonarja z Madagaskarja, iz Ambositre, tole njegovo prvo pismo z misijonskega polja:

„Povedati Vam moram, da sem srečen, ker sem se odločil za to pot. Pred menoj se razprostira povsem drug svet. Iz dneva v dan se mi odpirajo nova spoznanja, kajti Malgaši se v marsičem razlikujejo od nas – belcev.

V zadnjih mesecih je bilo sploh zame polno novih doživetij. Že samo slovo od domače slovenske zemlje je v meni zapustilo neko skrivnostno sled. Podobno je bilo v Parizu, ko sem odhajal. Na letališču Orly sem se poslovil od msgr. Čretnika, od sobratov

Flisa, Opeka, slovenskih sester usmiljenk Cecilije in bivše kitajske misijonarke Antonije Jug, od francoskega misijonskega ekonoma gg. lazarista Cartiera, Tordeta, tudi Francoza, in še od drugih.

V Tananarive sta me pričakala dva naša misijonarja: Janko Slabe in Pepi Gider. Ko zagledaš domačega človeka v tako oddaljenem kraju kot je npr. Madagaskar, se naenkrat počutiš kakor doma. Skoraj ves teden smo se potem vozili proti Jugu na področje farafanganske škofije, v Vangaindrano. Spotoma smo občudovali prelesti Rdečega otoka – Rdeči zato, ker se iz letala vidi rdeč, posebno tam, kjer zemlja ni poraščena s travo. Najlepše se vidijo reke, ki so rdeče – od rdečega blata; zvijajo se po Madagaskarju kot rdeče asfaltirane ceste.

V soboto in nedeljo smo se znašli vsi slovenski misijonarji in misijonarkke za „bogato“ – po malgaško – pogrnjeno mizo.

V nedeljo dopoldan je bilo rame že posebno doživetje. Trije Slovenci smo šli maševat v majhno naselje v bližini Vangaindrana. Prva vožnja s pircgo, po malgaško „lakana“, je bila zares prijetna. Potem obisk pri vaškem katehistu v njegovi borni kolibici – kako domač in spontan sprejem! Njegova žena nam je postregla s črno kavico, pa kar na tleh, kajti za mizo in stole ne bi bilo niti prostora. Lepo sproščeno smo se posedli, se pogovarjali in srkali črno kavo. (No, jaz sem takrat samo pohlevno poslušal, ker mi je bila malgaščina še povsem tuja.)

Prav tisto nedeljo so v vasi imeli svoj praznik: obrezo. V takemu primeru se tudi maša opusti. Vedno je namreč bolj zanimivo tam, kjer se dobro je, pije in pleše. To je njihov stari običaj, „fumba“, kot se pravi po njihovo. Če bi ta običaj kdo skušal odpraviti, pa naj bo domačin ali tujec, bi ga že na nek način zastrupili. Spraviti kakega človeka na drug svet, pri njih ni težko. Tako so mi npr. povedali naši fantje (t. j. misijonarji), da so katehistu, pri katerem smo se ustavili, zastrupili dva otroka, ker ju oče ni dal obrezati v domači vasi, ampak ju je odnesel k obrezi drugam ter s tem vaščane prikrajšal za splošno vaško rajanje. Oba otroka smo videli: hrcma radi zestrupitve, stara komaj od sedem do osem let.

Po kosilu so se nekateri odpeljali na ogled Indijskega morja, ki je prav blizu Vangaindrana. Tu sem se letos prvič kopal v morju, da je odneslo z mene še zadnje ostanke evropske umazanije.

Takoj naslednji teden pa me je Silvo Česnik z Ivanom Selakom odpeljal

v Ambositro, kjer se sedaj že „vneto“ učim malgaščine in odkoder Vam pišem te vrstice.

Morate pa vpoštevati, da je tulaž sonce točno nad mano, temperatura v sobi 30 °C., na soncu kajpada še veliko več.

Še pogled skozi okno: svetlozelena rižna polja, vinogradi, gozdovi (kinin, bambus, borovci), v ozadju temnomodre planine, z rahlo oblačnostjo. Prav blizu mojega okna se dviga veliko drevo brez listja, pa vse v svetlomodrih cvetih. Da, to je Madagaskar, začetek pomladi, začetek mojega novega življenja...“

## FORMOZA

Na ta kitajski otok smo dr. Janezu Janežu poslali zanj in za ostale tamkajšnje slovenske misijonarje in misijonarkke dar iz Sklada KM za leto 1974. Prejeli smo že indirektno sporočilo, da je dr. Janež denar v redu prejel, kajti dve misijonarki nam že sporočata, da jima je misijonski zdravnik njima pripadajoči vsoti že poslal.

Dne 8. februarja piše o tem francišškanska Marijina misijonarka s. KALISTA LANGERHOLZ iz kraja Hsin-chu:

„Pravkar sem prejela dr. Janeževo pismo in v njem Vaš dar za 150 dolarjev. Globoko hvaležni Bog plačaj in Marija! Ko je zdaj svetovna ekonomska kriza, je tudi darov za misijone gotovo manj, a Vi ste mi poslali enako vsoto kot lani. Kako ta denar prav pride in dobro dene! Tudi tu veliko tovarn odpušča delavce; denarna stiska se povsod čuti, ubogi prihajajo v našo bolnišnico, ki je sama uboga, pa vse storim, da jim pomagam. Vaš lepi ček sem oddala radi prednici v ta namen; s kako hvalečnostjo je vsoto sprejela!

10. februarja praznujemo kitajsko





V kapeli šole, ki ji je ravnatelj naš misijonar Stanko Pavlin SDB (desni od škofa) so imeli sveto birmo.



novc leto. Če so bila v prejšnjem času ta praznovanja hrupna in z razkožjem novih oblek in dobro založene mize obhajana, je vlada letos odločila zmernost in preprostost v praznovanju – radi ekonomske krize. Letos uslužbenici ne bodo prejeli dvojne plače ob koncu leta, prepovedane so skupne pojedine ustanov in organizacij, tako tudi streljanje, da so noči mirne in se da spati, življenje po trgovinah in kupčevanje kot katerekoli dni v letu. In ljudje se niti ne pritožujejo, saj vedo, da je povsod položaj težji.

Občudujem pogum te male dežele: Izključena iz Združenih narodov, sama sebi prepuščena, diplomatsko izobčena od skoraj vseh držav... pa z vsemi lastnimi silami gara za svoj obstoj. Življenje deželi ni lahko, a nikdar ne berači kot drugi narodi takozvanega tretjega sveta.“

Iz kraja Peipu pa 16. februarja piše s. MARIJA ROSARIA BRILEJ iz družbe Pomočnic vernih duš. Tudi ona se najprej zahvaljuje za dar, ki ga je tudi prejela po dr. Janežu. Potem pa pravi:

„Prosim, oprostite mi, da Vam tako malo pišem; po pravici povem, da mi je težko slovensko pisati. (A je njena slovenščina v pismih še zelo lepa in tekoča, op. ur.) Tudi je moje delo bolj skromno in skrito, zato nimam veliko zanimivega poročati. A danes naj Vam le povem, kako kaj pri nas misijonarimo.

Tu smo na deželi, v precej veliki vasi, ki ima približno štiri tisoč petsto prebivalcev, po okoliških hribih jih je pa še osem tisoč tistih, ki spadajo pod isto okrožje. Tu smo sedaj samo tri sestre, a ker se ena šele uči kitajščine, sva samo dve za delo. Poma-

S. Kalista Langerholz FMM pri bolnikih na Formozi.







S. Rozarija Brilej med formoško mladino.

gamo misijonarjem jezuitom, ki so bili pred 25 leti izgnani s celine. Skrbimo za tri njihove postojanke, ena tu v Peipu, drugi dve pa po hribih. Vsaka podružnica ima tudi svoj otroški vrtec, za katere skrbi moja sestra, ki tudi obiskuje družine po hišah. Jaz skrbim za cerkveno perilo in vse druge liturgične zadeve. Pogosto imamo somaševanje, ki ga je treba pripraviti. Pogostokrat grem pa tudi obiskat naše uboge in bolne katoličane in denar, ki ste mi ga poslali, bom obrnila v to, da jih vsaj za večje praznike malo obdarujem, posebno okrog kitajskega novega leta.

Apostolat tu je vedno trši oreh, vedno je treba iskati nova pota in sredstva. Težave so tudi z mladino, ki ali študira ali pa po tovarnah dela. Doma ostajajo le starejši, ki pa si tudi le težko vzamejo čas, da bi šli v

cerkev, čeprav so katoličani. A ob vsem tem imamo srce polno zaupanja v Boga in smo prepričani, da bo nekoč žetev velika, če bomo mi sedaj vneti in sveti.“

## INDIJA

V začetku decembra nam je pisala s. TEREZIJA MEDVEŠČEK, Hči Marije Pomočnice iz bengalske božje poti v Bandelu blizu Kalkute. Vošči vsem vesel božič in blagoslovljeno novo leto. Poroča pa tole:

„še vedno sem kar zdrava, čeprav imam že 68 let in 43 v misijonih. Rada bi Vam kaj več pisala, pa mi čas ne dopušča, posebno zdaj ob koncu šolskega leta, ko pa že tudi moramo marsikaj pripraviti za novo šolsko leto. Počitnice tu trajajo le mesec dni.

Zaposlene smo tudi s pripravo na Bežič: pripravljamo darove za otroke

in revne odrasle, ki jih je tu brez števila.

Število otrok, ki bi radi v našo šolo, je vsak dan večje, prostor pa vedno isti. Za prihodnje šolsko leto jih imamo vpisanih že nad 1.000, dečkov in deklic.

V deželi je velika in naraščajoča draginja; riža tudi primanjkuje, čeprav je to glavna ljudska prehrana. Ne vemo, kaj se bo zgodilo.“

Sredi decembra nam piše tudi salezijanski brat LUDVIK ZABRET, ki je zdaj zelo zaposlen z vodstvom gradenj, ki so jih na misijonu začeli ali jih pripravljajo:

„Začeli smo z zidavo doma za sirote in revne otroke. Obenem bomo tudi zidali dom za sestre iz družbe „Maria Bambina“, ki tu v Indiji delujejo večinoma po bolnišnicah, pri nas bodo pa skrbele za dispanzer in vzgajale dekleško mladino. V razmerah, v katerih

smo, bodo te gradnje veliko stale, pa bomo zato skušali kar največ sami napraviti, ostalo nam bo božja Previdnost preskrbela, tako upamo. Kar mene zadeva, garam noč in dan, da bi čim več pridelali na polju in imeli tako več sredstev za zidavo.

Lepo vse pozdravljam! Zlasti pozdravite g. Oreharja, ki je bil moj kaplan v Mengšu, ko sem v šolo hodil!“

Brat IVAN GERMEK D.J. se iz Ootacamunda v Južni Indiji zahvaljuje za knjižico duhovnih misli „POT“, ki smo jo poslali tako njemu kot vsem drugim slovenskim misijonarjem. Pravi, da je ta priročnik duhovnega življenja kot nalašč zanj, ker ima radi prevelikega dela zelo malo časa za duhovno branje, pa mu te krasne kratke misli dajejo prebogato gradivo za duhovno razmišljanje med dnevom.

S. Terezija Medveček (desno) z dekleti gorskih indijskih rodov.





# IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

## S POTI: PREKO ANGLIJE IN PARIZA – V DOMOVINO

(O. STANKO PODERŽAJ D. J. - Nadaljevanje.)

Atlantik smo preleteli v osmih urah. London se je emeril. Tudi jaz bi se skoraj bil, ker na Heatho letališču ni bilo tovariša patra Mc Donalda. Ta je nekoč v Bengaliji za menoj prevzel gimnazijo v Durgapurju. Čeprav je M. A., se je potem šel najprej izobraževat v Francijo, a je nazadnje kot angleški državljan (čeprav rojen Kalkutčan in dosti temne polti) obtičal v Angliji. Kabel iz New Yorka ga ni dobil. Spet sem s taksijem blodil kakšnih 20 milj, trkal na napačna vrata njegovega prejšnjega naslova, si prizvonil vhod v benediktinsko župnišče, po telefonu – in dobroti oo. benediktincev – dobil stik s patrom in prebil popoldne ob električni peči, zavil v površnik pred televizorjem (kazal je ravno krasen INDIJSKI film). Po skromni „odisejadi“ (voznja po več avtih in celo po podzemski) sem se zvečer znašel v župnišču londonskega okraja Morden. V slovenskem središču – kamor sem telefoniral –, so imeli vso silo gostov iz Slovenije, čeprav so mi rekli, da me lahko stisnejo v kakšen kot! Msgr. Kunstlja ni bilo doma.

Na angleške ctoke me ni vabil samo p. McDonald. Vabila me je tudi „The Eltham Church Womens' Association“. Vabil me je moj dolgoletni znanec, bivši indijski vojak, Londončan Mr. Wheeler. Moj nekdanji župljan v Čander-nagorju Mr. Moncur me je vabil na škotsko, „all expresses paid“...

Vsem sem z veseljem ustregel. Fr. McDonald me je peljal v House of Commes, angleški parlament,, poslušat dolgočasen poslanski govor in gledat zastopnika ljudstva, kako z nogami navzgor oprt na pult pred seboj rešuje državne probleme. Stopila sva v protestantsko stolnico (bolj muzej in mav-zolej odličnjakov kot pa hiša bočja) in v katoliško, (še nedovršeno in precej mračno). Potem je bil na vrsti Hyde Park (kjer lahko stopiš pred sprehajalce in poveš kar ti je na srcu in v zameno dobiš priznanje ali pa zasmeh), 10 Downing Street (rezidenca min. predsednika), kraljevska palača s slikovito stražo na konjih. Na cestah sem občudoval gospodo, še zmeraj s cilindrom in v fraku. Je bil tisti dan na dvoru sprejem.

Msgr. Kunstelj se je naslednjo nedeljo vrnil iz Frankfurta. Takoj zatem je bila – ob asistenci več slovenskih duhovnikov – na 62 Offley Rd. maša, po maši v do zadnjega kotička nabití sobici skioptično predavanje. Poslušale so ga nekaj časa tudi neke sestre iz Slovenije, ki pa se jim je mudilo na vlak, frančiškan-bogoslovec iz Innsbrucka, „fant in dekle“ iz Mengša („Ko pridete v Slovenijo, se oglasite pri nas“. Žalibog se nisem!). Moj „cockney“ (Londčan) prijatelj Wheeler, bolj umetniške narave, pa me je vodil po mu-zejih in parkih in celo v 50 milj oddaljeni Brighton na morju.

Izlet na Škotsko, sedem ur in pol preko Anglije na sever v Dundee, je bil res izlet. In pa kako prijeten! Čudim se Angležem, da morejo biti ob tako krasni naravi tako pusti... Kako dolgočasne so njihove hiše, zvečine neome-

tana opeka. Ponekod dolge „figaste“ verige stanovanjskih hiš (v mislih imam, na slamnate kite nanizane suhe fige, kot smo jih otroci tako radi imeli). Kot da jim je žal, da imajo tako očarljive gozdove in pašnike, polne rejene govodi ter tisoče in tisoče od volne debelustastih ovc. Brzec je hitel skozi več iz časopisov znanih mi mest v škotski Edinburgh, čez Firth of Forth (v osmi gimnaziji nam je prof. Lokar naložil obvezno branje nemškega romana, ki opisuje gradnjo mostu čez ta zaliv) v industrijsko središče Dundee (izg. Dándi). Na kolodvoru me je čakal moj točasni škotski „mecen“ Jim Moncur, 50 let star samec, plešast kot jastreb, a z glasom kot škrjanec. Koliko škotskih narodnih mi je zapel! Še v Indiji mi je nekajkrat po večerji zaplesal njihov živahni „jig“ (džig). Komaj sem se v avto dobro vsedel, mi pove, da je vzel enotedenski dopust. „Tako jutri greva na pot...“ In tako je bilo. Zjutraj sva jo z njegovim avtom udarila preko Škotske od vzhoda na zapad.

Doživljajev naslednjih dni ne bom podrobno opisoval. Nemogoče se je v par skopih besedah dotakniti bogastva občutkov na avto potovanju ob morju vse vzdolž zapadne Škotske do kraja Mallaig. Župnik msgr. McInnes mi je ponosno izjavil: „V teh krajih še ni imel besede protestantski predikant!“ Res, ta del Škotske je stoo odstotno katoliški, duhovščina domača, ljudje versko zavedni.

Angleški, še mnogo bolj pa škotski „izlet“ nazadnje le ni bil toliko izlet kakor krasna priložnost, da občudujem versko zavest in gorečnost nekaterih svojih gostiteljev. Vsi, kar je bilo med njimi laikov, so šele nedavno konvertiti. Ker so sami zrasli v versko zburkanem ozračju, jim je misijonska misel še posebej pri srcu. Kot misijonar sem ugotovil, da naj nam misijonarjem ne bo noben trud prevelik, nobeno delo odveč, da oskrbimo našim vernikom temeljito versko znanje in jih navajamo na zvesto izvrševanje verskih dolžnosti. Ko sem po povratku v Indijo govoril večjim dekletom o preganjanju, sem jih vprašal, če bi bile tudi one pripravljene na trpljenje in morda- smrt? Zmajale so z glavo... Niti misliti si ne morejo, da bi mogle v trenutku odločitve izbrati težko pot mučeništva. In vendar sem prepričan, da bi si jo izbrala marsikatera izmed njih. Ko sem gledal razvaline katoliških cerkva na Škotskem, in obenem videl, kako stoletja preganjanja niso mogla zadušiti tlečega stenja pristne katoliške vere, sem - ob znanju ki ga imam o naših spreobrnjenicah - dobil novih pobud, da se z vso silo posvetim delu poglobitve verske zavesti in širjenju Cerkve v Bengaliji.

V Parizu sem na pokopališču Père Lachaise na grobu rodnega brata Ivana prižgal svečo. Maševal sem v prostorni cerkvi sv. Pavla. Sorodnici sta mi vneto razkazovali znamenitosti in me po kraljevsko gostili. Karkoli je ogleda bolj vredno, sta mi pokazali.

Nečakinja me je peljala na romanje v Paray le Monial; maševal sem pri oltarju prikazanem presv. Srca.

Drugič me je vodila v Lurd, kjer sem našel kar tri Slovenske sestre reda Pomočnic Vernih duš. Na Pirenejih sva se peljala na Pont Espagne „Španski most“. Le prometu zaprta pot je preprečila, da nisva dosegla španske meje. Nečakinja je uredila z. g. Čretnikom, da bo misijonsko predavanje pri oo. lazaristih. Gospoda tisto nedeljo ni bilo doma. Naročil je gostom, seme-niškim duhovnikom (?) iz Ljubljane, oni so uredili vse potrebno. Luč je bila sičér slaba, a je bilo zanimanje prisostvujočih hvalevredno. Škoda, da jih je bilo tako malo. Na roko nam je šla tudi sestra Anselma Hubner iz Versaja. Dala je naslov, kje bomo v Lurdu našli prenočišče. In res, tam so



sestre Frančiška, Venceslava in Justina prevzele vso skrb: Od sile so naju gostile, vodile na okrog in skrbele, da je pogovor tekel lepo po domače.

V Parizu sem šel dvakrat na Montmartre (francosko narodno svetišče Srca Jezusovega). Nam jezuitom je posebno drag zato, ker se je tam gori ustanovitelj reda sv. Ignacij s prvimi 6 tovariši prvič zaobljubil. Z Eiffelovega stolpa so nas kar hitro izložili, iskali so bombo. Čeprav so nas od hoje že noge bolele, nas je nasmeh Mone Lise v Louvru tako osvežil, da smo šli gledat še ostanke minljive posvetne slave – Napoleonov mavzolej. Podzemska, ki tako prijetno, tiho teče po gumijastih obročih, nas je pripeljala nazaj na 10, rue des Frances Bourgeois, kjer sem pri svakinji stanoval in odkoder sem se moral pripraviti na zadnji polet: proti „beli“ Ljubljani.

Sorodnici sta me hoteli za pot obtežiti z zlatom: nekaj cekinov za spomin (Francozi – svakinja je rojena Francozinja, rojena Parižanka – so kot hrčki na zlato). Moral sem odsvetovati: „Ja, dobri duši, kaj ne vesta, da na meji carinarji vohajo za tako robo? Žal, ne bo šlo!“ Pa sem vendar, čeprav nisem bil „z zlatom obložen osel“ (ki po starodavnem pregovoru preide vsako mejo), 15. avgusta z Air France letalom letel preko nemške in avstrijske meje nad Kamniške planine. Kakšen razgled. In pa užitek! Leteli smo med Kamniškim sedlom in Ojstrico (kjer sem svoj čas plezal). Od zgoraj sem zrl Grintavec in Skuto, ki sem ju svoj čas prelezal... Tamle spodaj nas je tri sedmošolce v pastirski koči sneg zametal, gamsi so ponoči okrog nje piskali. Tamle med sv. Primožem in Veliko planino smo druge kratki zvečer izgubili smer. Kar na skalah smo se zleknili, mrzlo noč smo prebili tako, da smo vsake pol ure vzeli enega v sredo, druga dva sta ga grela... Koliko globokih spancev sem prebil v Kamniški Bistrici tamle spodaj v tistile planinski koči!

Med tem in takim ubujanjem spominov je francoski „ptič“ zdrknil na cementno preprogo v Brniku. Varnostni stražnik je vprašal, kako sem kot Slovenec postal Indijec? Kot takemu niti vizum ni bil potreben in sem zato kar hitro šel mimo mož postave. Še prtljage mi kot „tujcu“ niso pregledali. – Svidenje s sorodniki. Nekaterih še poznal nisem.

Po 45 letih sem bil spet na rodnih tleh. Ta dan je minilo ravno 50 let mojih prvih redovnih zaobljub. Ker je ljubljanski sv. Jožef v begunstvu, sem potrkal na vrata pri sv. Petru, moji krstni fari, in sem tam – 42 let po posvečenju – ob 4.30 popoldne imel „novo“ mašo. Zadnja, ki sem ji prisostvoval v tej cerkvi, je bila tista mojega brata Cirila med svetovno vojno 1917. leta. Kaplan g. Kete je takrat vse vodil. Brat je zdaj upokojen v škofijskem zavodu v Kamniku. Imam krasen razgled na celo verigo Kamniških planin in preko – na nebesni svod...

(Sledi.)

## KOROŠKI „MISIJONSKI LIST“ ZA RAZGLAŠENJE GOSPODOVO

Prva stran prinaša lepo fotografijo težkega žitnega klasja in ob njej povdarjeni napis: „200 MISIJONSKIH BOGOSLOVCEV! To je bogato klasje, ki je vzraslo iz semena, vsajenega pred dobrimi 20 leti v Medgorjah in Selah, kjer so bile prve nove maše misijonskih bogoslovcev.“ Res, dejstvo, da slovenske župnije na Koroškem trenutno vzdržujejo kar 200 bogoslovcev-domačinov pri njihovem študiju, to more slovenska misijonska akcija beležiti v

misijonsko zgodovino kot slovenski misijonski čudež. Kot vsaka številka, tudi ta posveča svoje strani pred vsem temu prelepemu poglavju slovenskega misijonskega dejstvom na Koroškem. Vrstijo se pisma vzdrževancev, skoraj vsako opremljeno z lepo bogoslovčev slika. Eden naslovov k nekaterim teh pisem nam na primer veliko pove: „V Indiji podpiramo trenutno 43 bogoslovcev iz dveh semenišč: Poona in Bangalore“.

Vedno več pa je v „Misijonskem listu“ tudi splošnih misijonskih misli in člankov in pa razveseljivih sledov zanimanja slovenskih Korošcev tudi za množico slovenskih misijonarjev.

Tako najdemo lepo kratko razmišljenje o tem, kako je misijonsko delovanje merilo vernosti katoličana; članek „Deło misijonarjev kot pomoč v razvoju“ z veliko razgledanostjo razlaga, kako pomembno je to delo in kako ga večina zdaj neodvisnih misijonskih dežel vedno bolj upošteva, dočim mnoge razvite krščanske dežele oficieľno tega delovanja ne priznajo in ga ne podpro, čeprav sicer veliko govore in tudi včasih dajejo za „razvoj“ nerazvitih pokrajin. Pod naslovom: „Vse življenje berač?“ se razpravlja o nezadostnih virih misijonske akcije v večini misijonskih področij. Članek med drugim ugotavlja da „polovica od 24 izprašanih misijonskih škofov iz Azije in Afrike izjavi, da najmanj tri mesece časa v letu porabijo za prosjačenje v inozemstvu.“

Kar zadeva zanimanje za slovenske misijonarje, najdemo v tej številki koroškega Misijonskega lista tele dokaze: Pred Božičem so s Koroške poslali slovenskim misijonarjem na Madagaskarju 43 paketov perila in oblek; v Dijaškem domu v Celovcu je misijonski krožek priredil misijonsko tombolo s 150 dobitki, katere izkupiček 2.580 šilingov so poslali misijonarju Mlinariču v Burundi; objavljeno je pismo o. Lovra Tomažina koroškim misijonskim prijateljem in pismo bogoslovca Marijana Marinčiča iz Pariza, preden je odpotoval v Afriko na študij bogoslovja med črnimi kolegi, ter zahvalno pismo Ivana Česnika z Madagaskarja, itd.

Zaključni pa ta „Misijonski list“ svoja misijonska izvajanja s pomembnim kratkim, a zelo zgovornim člankom „Skrit materializem“, ki je ob vsem velikem žrtvovanju Korošcev za misijone vendarle kot izpraševanje vesti ob dejstvu, da slovenska Koroška ne daje slovenskih misijonarjev misijonskemu polju. Takole beremo med drugim v tem sestavku: „Bog gotove osebe čisto jasno nagovarja. Noče njih denarja, hoče nje same ali njih otroke. Ti pa večkrat raje takoj odrinejo 10 tisoč šilingov, kot pa da bi ugodili božji zahtevi. Če drugače ne gre, omogočijo študij kakemu drugemu revnemu dečku; toda lastnih otrok ne dajo!“

Res, tudi pri misijonstvu velja: Eno je treba storiti in drugega ne opustiti. Kot realisti-optimisti trdno upamo za našo Koroško, da bo v zadnjih 20 letih tako poživljeno misijonsko zanimanje in žrtvovanje rodilo tudi ta božji blagoslov: žrtve mladih Korošcev in Korošic, ki se bodo pridružili drugim slovenskim misijonarjem, da bodo tamkaj na misijonskem polju ramo ob ramo delali skupaj s tistimi domačimi duhovniki, katere so njihovi starši s toliko ljubeznijo podpirali na njihovi poti do duhovništva.



## DELO MZA V GILBERTU V ZDRUŽENIH DRŽAVAH

Glavna predsednica misijonske organizacije MZA gospa **Anica Tushar** je istočasno predsednica ženskega misijonskega krožka v Gilbertu. V pismu z dne 29. januarja nam tole poroča o njihovem misijonskem delovanju v preteklem letu:

„MZA – Gilbert ima sedaj le 11 aktivnih članic. V letu 1974 smo imele 6 sestankov. Po molitvi in duhovni misli preidemo na srečanja z našimi misijonarji po njihovih pismih. To vedno naše sestanke zelo poživijo. Ob njih pismih spoznamo tudi njih potrebe in želje. Tako smo v tem letu zopet mogle razveseliti več naših misijonarjev in misijonark s paketi obleke in voščilnih kart, pa tudi sredstev za kritje zelo drage poštne smo dovolj nabrale.

Najbolj pa se je pokazala misijonska vnema naših žena ob misijonski nedelji v oktobru. Na dan 27. oktobra v nedeljo popoldan se je zbralo nad 100 ljudi v cerkvi sv. Jožefa na Gilbertu, kjer smo ob slovenski sveti maši in lepem slovenskem petju molili za vse naše misijonarje in misijonarke po vsem svetu. V svojem lepem nagovoru je naš župnik Janez Šuštaršič zelo povdaril važnost misijonske zavesti in dolžnost nas vseh za sodelovanje. Nabirka med vsako mašo je šla vsa v ta misijonski namen in je znesla 550 dolarjev.

Za božične praznike je ožji odbor MZA pripravil za vse naše misijonarje po svetu posebno božično okrožnico, ki je odšla, z lepim darom iz vsega zbranega preko leta pri MZA ter osebnim pripisom nekaterim, na dolgo pot v misijonske dežele. Odgovori že prihajajo in v njih čutimo veliko srečo, ki smo jim jo s tem pripravili za božič.

Skupno prosimo nebeškega misijonarja, da nam tudi v novem letu nakloni močnosti za misijonsko delo in čim večjo mero ljubezni do bližnjega v potrebi.“

## IZ MISIJONSKEGA KROŽKA PRI MARIJI POMAGAJ V TORONTU

Duša tega misijonskega krožka, ki je žarišče vsega slovenskega misijonskega delovanja v Kanadi, je **Jakob Kvas**. Ta zaslužni in dolgoletni misijonski sodelavec nam je koncem januarja letos pisal med drugim tudi sledeče o njihovem misijonskem prizadevanju v lanskem letu:

„Delo našega misijonskega krožka se nadaljuje. Ne moremo se pohvaliti s kakim porastom v številu članstva, a kolikor nas je, zvesto sodelujemo, tako pri rednih mesečnih sestankih kot pri naših misijonskih prireditvah.

Občudovanja vredna je zavzetost naših članov in članic, ko gre za pravo letne misijonske tombole in misijonskega zajtrka, Tudi pri misijonskih molitvenih urah jih ne manjka. In vsak od njih je dnevno povezan z misijoni s svojimi dnevnimi molitvami in žrtvami za širjenje vere. Ta njihova zvestoba misijonskemu delu je še toliko bolj hvalevredna, ker večina sodeluje še pri drugih slovenskih organizacijah, kajpada poleg svojih družinskih dolžnosti in poklicnega dela.

Tako smo po prizadevanju krožka in po darežljivosti misijonskih prijateljev mogli pri letnem obračunu ugotoviti, da je bilo lani od nas v misijone odposlanih 5.335.36 dolarjev.

Pretežni del te vsote je bil odposlan na Madagaskar, kjer je največje število naših misijonarjev in misijonark in so še v začetnih težavah. Nadalje smo poslali pomoč v Indijo, Južno Afriko, Japonsko, na Formozo, v Tajsko, Indonezijo, Južni Vietnam, Iran in Zambijo.

S svojim obiskom so nas v preteklem letu razveselili misijonarji o. Lovro Tomažin, o. Stanko Poderžaj in bivši, verjetno tudi bodoči misijonar Peter Opeka. Taka srečanja z misijonarji so zelo koristna in vzpodbudna za nas. Tako vsaj nekatere misijonarje osebno spoznamo ter se v zaupnem razgovoru z njimi še bolj razgledamo po problemih njihovega misijonskega dela.“

## MISIJONSKO ŽARIŠČE V ANGLIJI

Mirno lahko rečemo, da je v tej deželi slovensko misijonsko delo v rokah neutrudne in zveste sodelavke **Gabrijele Rehberger**, ki s svojo družino živi v Bedfordu. Ta gospa nam vsako leto sporoči o misijonskih dosežkih in doživetjih preteklega leta in nam da na razpolago za sklad vseh slovenskih misijonarjev vse nabrano, poleg naročnine za Katoliške misijone, katerih porverenica je s 25 izvodi, ki jih ji za tamkajšnje rojake pošiljamo.

Njeno poročilo z dne 2. februarja letošnjega leta nam pove, da so imeli rojaki v Bedfordu tudi lani misijonsko tombolo, ki je rodila 9 liber čistega. Darov za misijone pa so v teku leta nabrali med rojaki kar 63 liber. (Imena in vsote posameznih darovalcev objavljamo med Misijonskimi darovi.) Od tega denarja je gospa po posvetovanju z msgr. Ignacijem Kunstljem, ki je njih, dušni pastir, oddala misijonskemu bratu Francu Preglju, ki je kot begunec iz njih srede odšel pred leti k jezuitom in potem v Afriko, kjer sedaj deluje v Rodeziji, pa je bil na oddihu v Angliji.

## VEDNO VEČJE MISIJONSKO ŽRTVOVANJE MED GORIŠKIMI SLOVENCMI

Tamkajšnji slovenski referent za misijonstvo **dr. Kazimir Humar**, ki poleg vsega drugega pomembnega svojega slovenskega narodnega in verskega dejstvom po smrti msgr. Srečka Gregorca že skoraj 20 let skrbi tudi za misijonske zadeve med goriškimi Slovenci, nam je tudi letos poslal celotni seznam darovalcev in darov za misijone od strani goriških rojakov, pa tudi obračun, kam so te lepe vsote oddali.

To za vse vzpodbudno poročilo vsebuje sledeče podatke (vse v italijanskih lirah):

**Darovi za vse slovenske misijonarje:** Franka Hladnik, 5.000; Antonija Pegan, 20.000; Tončka Rejec, 5.000; N. N., 50.000; N. N., 50.000; Mis. odsek Mar. dr., 525.000; Gabrijela Sedevčič, 18.000; Mar. sestre, 12.000; N. N., 1.000; Jožefa Vuga, 1.000; N. N., Solkan, 1.600; Terezija Polenčič, 5.000; N. N.,



5.000; N. N., 15.000; N. N., 10.000; U. P., 100.000; Urh Paludetto Cv., 90.000; N. N., 5.000; Postna nabirka, 200.000; Bela Franko, 3.000; N. N., 5.000; N. N., 10.000; Robert Daneu, Sv. Križ, 1.500; Jožefa Vuga, 1.000; Černe T., 500; Frani Brezavšček, 20.000; N. N., 5.000; N. N., Gorica, 25.000; Župnija štandrez, 30.000; N. N., 66.500; A. Cotič, 40.000; N. N., 56.000; N. N., 5.000; Amalija Lapanja, 10.000; Valerija Stepančič, 5.000; Mira Srebernič, 2.000; Pavla Simondi, 5.000; Rozalija Kikelj, 1.000; Angela Musič, 3.000; Gabrijela Musič, 6.000; Tatjana Bednarik, 5.000; Marija Merveč, 5.000; Tončka Rejec, 5.000; Tončka Pegan, 10.000; N. N., 180.000; T. Polenčič, 5.000; Marija Grudina, 3.000; R. S., Trst, 1.500; Razni iz Slovenije 29.000; N. N., 100.000; N. N., 200.000; Razni, 14.000; F. H., 5.000; N. N. 2.000; K. M., 10.000; N. N., 6.000. Skupno: 1.939.600 Lir.

### **Posebej za razne misijonarje**

**Za g. Ivana Štanta:** Jazbar, 10.000; N. N., 10.000; N. N., 10.000; N. N., 10.000; N. N., Sovodnje, 10.500; Ida Koshuta, 5.000; Gabrijela Sedevčič, 19.000; Angela, 2.500; N. N., Gorica, 5.000; B., Gorica, 10.000; N. N., 7.000; N. N., 25.000; Kolegice pok. gč. R. Čučat, 10.000; N. N., 20.000; N. N., 5.000; Evallija Šorli, švica, 21.250; N. N., 310.000; N. N., 500.000; N. N., 150.000; N. N., 10.000. Skupno: 1.160.250 lir.

**Za g. Silvu Česnika:** Tone Lazar, 50.000; Gabrijela Sedevčič, 5.000; N. N., 4.000; N. N., 10.000; E. F., Trst, 2.000; N. N., 100.000. Skupno: 171.000 Lir.

**Za o. Fr. Bratina:** Idrija, 200.000 Lir.

**Za p. Tomažina:** Angela, 2.500; N. N., 150.000; Mar. družba, 120.000; M. M., 10.000; P. K., 1.500. Skupno: 284.000 Lir.

**Za p. R. Rudeža:** Germano Marcello, 55.000; Angela, 2.500; N. N., 150.000. Skupno: 207.500 Lir.

**Za gobavce na Madagaskarju:** N. N., Rupa, 5.000; Družina Bitežnik, 5.000; ista družina še enkrat, 10.000. Skupaj: 20.000 Lir.

**Za gladojoče in sirote:** N. N., 150.000; Bitežnik Vida, 5.000; N. N., 3.000. Skupaj: 158.000 Lir.

**Razni:** Za mis. bogoslovce N. N., 1.000; N. N., za bogoslovce v Vietnamu, 200.000; N. N., za J. Prenka (Kosovo), 150.000.

**IZDATKI:** V razdelitev med vse slovenske misijonarje potom Sklada KM zanje je bilo vsega skupaj oddano 1.057.600 Lir. O. Rudežu na obisku smo oddali 50.000 Lir; o. Tomažinu tudi ob obisku 620.000 Lir, o. Ketišu iz Toga, na obisku, 110.000 Lir, o. Stanku Poderžaju, ob obisku, 50.000 Lir. Razni stroški: 52.000 Lir. Poleg tega smo misijonarjem poslali kar naravnost vse, kar so posebej zanje ljudje darovali. Na Madagaskar smo poslali vse darovano za gobavce in za gladojoče.

Gospod poročevalec navaja tudi podatke o udnini Misijonske mašne družbe in naročnini na „Katoliške misijone“, za kar je tudi poverjenik.

Goriškim rojakom in posebno tamkajšnjim sodelavcem se v imenu slovenskih misijonarjev srčno zahvaljujemo za toliko misijonsko žrtev!

# MISIJONSKI DAROVI

## V SKLAD KM ZA VSE MISIJONARJE:

**Anglija**, po ge. Rehberger, v librah: Izkupiček misijonske tombole v Bedfordu, 9; Jože in Marija Grmek, 10; Alojzij Metelko, 2; Jože Grčar, 5; Anton Žele, 10; Jože Znidaršič, 2; Janez Prevec, 2,50; Jože Šabec, 5; Ivan Erman, 5; Marcela Klemenčič, 3,50; Peter Selak, 7; družina Skapar, 1,50; ga. Zorb, 3; Maks Fras, 0,50 in ga. Baberovič, 5.

**Francija** v frankih: N. N., Tucquegneux, 200; ga. Vončina, Aumetz, 100; Krapež, Fameck, 50; Maus Hobsterdick, Aumetz, 100; Jožefa Požlep, Aumetz, 100.

**Venezuela** v bolivarjih: Ilija Anton, 200; Ivan Rojnik, 200; Bartol Ciril, 100; Lovrenc Ilija, 100; Majer Aleks, 100; šega Ivan (za gobavce), 100; Jerak Ivan, 100; Jakoš Anton, 50; Rušič Minka, 50; zbral Ciril Bartol, Caracas.

**Avstrija**: po V. Zaletelu, N. N., 370 dolarjev; †Anton Miklavčič, 1007 dolarjev.

**Argentina**: Slovenski dom iz Miramara, namesto cvetja na grob gospe Japelj, 400 pesov; družina Božnar iz Mendoza, ob priliki misijonske tombole v Buenos Airesu, 500 pesov.

ZA MISIJONE: Tone Gorjup, Slovenska vas, 30 pesov.

## ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za o. Jožeta Cukale D.J., Indija, ga. Maček Marija, Argentina, 50 pesov.

Za Andreja Majcena SDB v Vietnamu, Stanko Andrejašič iz Avstralije, 20 dolarjev.

Za Buha Franca CM na Madagaskarju, Misijonski krožek Slovenske vasi, 260 dolarjev.

## V TISKOVNI SKLAD KM

Maria Us, Joseph Schimitsch, Joseph A. Ovsenek in Mean Kurilich, po 1 dolar, vsi iz U.S.A.; Dr. Vinko Brumen, Argentina, 180 pesov; Kregar Emilija, 2 dolarja, Krista Golob, 3 dolarje, obe iz Avstralije; družina Stanovnik, Slovenska vas v Arg., 25 pesov.

## VSEM TISOČKRAT BOG POVRNI!

ROJAKI! LEPO VABIMO: DARUJTE V SKLAD „KATOLIŠKIH MISIJONOV“ ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE!

OKROG 85 JIH JE IN VSAK JE POTREBEN NAŠE POMOČI! SLOVENSKI MISIJONARJI SO NAJBOLJŠI SODELAVCI NAŠEGA LISTA; KER JIM RADI NIZKE NAROČNINE NE MOREMO PRISPEVKOV HONORIRATI, SE JIM ŽELIMO VSAJ Z MISIJONSKIMI DAROVI ODŠKODOVATI!

BRALCI, KI RADI PREBIRATE PISMA NAŠIH MISIJONARJEV, RADI TUDI SODELUJTE Z NJIMI Z DUHOVNIMI IN GMOTNIMI DAROVI!



"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., soureja in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga S.R.L.", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1975: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 50,00 pesov, podpora 100,00, dosmrtna 700,00. V ZDA in Kanadi: 4 (8, 60) dolarjev; v Italiji: 2000 (4000, 30.000) Lir; v Avstriji 80 (150, 1.200) šilingov; v Franciji 16 (30, 250) NF; v Angliji 1½ (3, 20) funtov; v Avstraliji 4 (8, 60) dolarjev.

#### PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires.  
— Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157 th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Ivan Jan CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Tist: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

Vrabec Franc, Assumption College, Kilmore, Vic. 3601.

**LEPO PROSIMO  
ZA BLAGOHOTNO  
PORAVNAVO  
NAROČNINE!**



Misijonar Franc Buh CM s svojimi ministranti  
pred župniščem v Vondrozo

Registro de Prop. Int. No. 1150563  
Director responsable, Lenček Ladislav  
Domicilio legal, Cochabamba 1467.  
Buenos Aires

Correo Argentino Suc. 37	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 3143
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 5612